

บทที่ 1

ภายในห้องพักผ่อนสุดหรูของโรงแรมเซอรั้งตันสาขาใหญ่ ซึ่งเป็นโรงแรมที่สวยงามและราคาแพงที่สุดของกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ตั้งอยู่ในย่านเซาท์แบงค์และซัทเธิร์ค ศูนย์รวมแหล่งท่องเที่ยวและวิวที่สวยงามที่สุดของเมืองผู้ดี บนเตียงนอนขนาดคิงไซส์ที่มีสภาพยับย่นจนนี้สภาพเดิมไม่ออกปรากฏร่องรอยเปลือยเปล่าของชายหญิงคู่นั้นนอนก่ายเกยอยู่บนนั้น ไม่มีที่ท่าว่าจะตื่นจากนิทราโดยง่าย แม้ว่าเวลานี้จะสายมากแล้วก็ตาม แต่เมื่อมีเสียงบางอย่างที่แม้จะไม่ดังมาก หากแต่ก็ทำให้คนประสาหูและการรับรู้ไวมาแต่กำเนิดอย่าง ฉอน สิริภาพ เซอรั้งตันตื่นจากการหลับใหลในทันที

สายตาคมกล้ำบนโครงหน้าหล่อเหลาชำเลืองไปยังเครื่องมือสื่อสารมากประสิทธิภาพของตนซึ่งกำลังสั่นสะเทือนอยู่บนโต๊ะหัวเตียงนอน มันคือเครื่องที่เธอใช้ติดต่อกับคนสำคัญ รวมไปถึงคนสนิท เจ้าของร่างใหญ่จึงพยุงกายลุกขึ้นนั่ง ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือถือที่สั่นอย่างต่อเนื่องนั้นขึ้นมาดู เมื่อเห็นเบอร์ที่โชว์อยู่บนหน้าจอ ใบหน้าหล่อเหลาไม่มีที่ติก็ระบายยิ้มบางๆ และรับสายอย่างไม่รีรอ

“สวัสดีครับคุณย่า”

“ยุ่งหรือเปล่าฉอน” น้ำเสียงนุ่มนวลของผู้เป็นย่านามาว่า มาเรีย เซอรั้งตัน ซึ่งปัจจุบันอาศัยอยู่ในฝรั่งเศสและเป็นญาติผู้ใหญ่เพียงคนเดียวของตระกูลเซอรั้งตัน ตระกูลเก่าแก่เลือดผู้ดีอังกฤษดังมาตามสาย

“ช่วงนี้ไม่ยุ่งเท่าไรครับคุณย่า” ผมตอบกลับด้วยน้ำเสียง
ดูดีเดียวกัน มีเพียงผู้เป็นย่าเท่านั้นที่ทำให้เขาอ่อนโยนเช่นนี้

“คุณย่าสบายดีนะคะครับ”

“สบายดีค่ะ” ผู้เป็นย่าตอบด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล “แต่ก็ไม่รู้ว่าจะสบาย
แบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน”

“คุณย่าจะต้องอยู่เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของผมและน้องๆ ตลอดไป
ครับ”

“ย่าเองก็อยากจะอยู่กับหลานหลานๆ แต่สังขารมันไม่เที่ยงหรอกนะ
หลานรัก” น้ำเสียงของผู้เป็นย่ายังเนิบช้า แต่แฝงไว้ด้วยความอบอุ่น
อ่อนโยนเช่นเดิม ก่อนจะเลียบเคียงถามอายุของหลานชายคนโต

“เอ...ปีนี้ผมอายุเท่าไรแล้วนะ”

คำถามนั้นทำให้ผมเริ่มรู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากลในการโ
หادثครั้งนี้ของผู้เป็นย่า ท่านความจำดีแค่ไหนทำไมเขาจะไม่รู้ แต่ถ้า
ถามถึงอายุแล้วละก็ ต้องไม่แคล้วเรื่องเดิมเป็นแน่แท้

“สามสิบห้าครับ” ผมตอบสั้นๆ และรอฟังท่าทีของคนปลายสาย

“อืม...แสดงว่าผมณัดผ่อนย่ามาห้าปีแล้วสิจ๊ะ”

“นั่นไงล่ะ ขนาดพูดเล่นๆ ท่านก็ยังเก็บเอามาเป็นหลักฐาน แถมยัง
จำได้อย่างแม่นยำอีกด้วย”

ผมคิดในใจอย่างรู้เท่าทันผู้เป็นย่า เขาเคยพูดทีเล่นทีจริงว่า
ขอเวลาห้าปีในการหาหลานสะใภ้ให้ท่าน เขาพูดตอนนั้นเพื่อถ่วงเวลา
แต่ท่านกลับคิดเป็นจริงเป็นจัง และทวงถามทันทีที่ครบกำหนด

“ผ่อนเรื่องอะไรครับคุณย่า” ทายาทคนโตของตระกูลเซอร์ริงตัน
แสสร้งทำขี้สอ

“ย่ารู้ว่าผมจนทำได้” ผู้เป็นย่าตอบกลับมาอย่างรู้เท่าทันกัน จากนั้น
ก็เริ่มทว่านล้อมหลานชายคนโตด้วยเหตุผลที่ทำให้หลานชายต้องจำนน
ทุกครั้ง

“ย่าแก่จนจะเข้าโลงอยู่แล้ว ยังไม่เห็นหน้าหลานสะใภ้สักคน ผมอน
เป็นหลานคนโตของย่า น่าจะทำให้ย่าสมหวังนะจ๊ะ”

‘เอาละสิ ภาระหนักตกอยู่ที่เราอีกจนได้ ทำไมเราไม่เกิดมาเป็น
ลูกชายคนเล็กของตระกูลนะ’

ผมอน ลีรภาพ เซอร์ริงตัน เป็นทายาทคนโตของตระกูลเซอร์ริงตัน
ตระกูลผู้ดีเก่าที่มีชื่อเสียงโด่งดังทั้งความร่ำรวยและอำนาจ บิดาของเขา
เป็นมหาเศรษฐีผู้ดีเก่าของอังกฤษ ส่วนมารดานั้นเป็นคนไทย เขาคือ
ผลผลิตจากความรักของท่านทั้งสอง ได้รับการถ่ายทอดดีเอ็นเออันเลิศหรู
แต่ดูเหมือนเลือดทางบิดาจะเข้มข้นกว่า ใบหน้าและรูปร่างของเขาจึง
สูงใหญ่และหล่อเหลาแบบผู้ดีชาวตะวันตก

คุณชายใหญ่แห่งเซอร์ริงตันค่อนข้างเคร่งขรึมจนดูเย็นชาในสายตา
ของคนรอบข้าง เขาต้องรับมือกับบรรดาน้องชายทั้งสี่มาตั้งแต่เยาว์วัย
ซึ่งแต่ละคนก็ร่ำยากจนและกวนประสาทพี่ชายอย่างเขาไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า
กัน เขาต้องวางแผนมาดสุขุมและเฉียบขาดอยู่ตลอดเวลา เพื่อที่หนึ่งๆ จะได้
เกรงขามและเชื่อฟัง และในฐานะที่ผมอนเป็นทายาทคนโตของตระกูล
เขาจึงต้องแบกรับกิจการหลักของครอบครัว เป็นผู้ดูแลรักษาชื่อเสียง
และมาตรฐานการบริการของโรงแรมเซอร์ริงตันซึ่งมีสาขาอยู่ทั่วโลก
ในฐานะประธานกรรมการบริหาร แต่สาขาหลักของธุรกิจโรงแรมยักษ์ใหญ่
ของเซอร์ริงตันที่เกิดจากการบุกเบิก ความพยายามและการทุ่มเทของ
ชาร์ลส์ เซอร์ริงตัน บิดาผู้ล่วงลับไปแล้วนั้นตั้งอยู่ในลอนดอน ซึ่งก็คือ
โรงแรมหรูที่เขากำลังพำนักอยู่ในขณะนี้

ตระกูลเซอร์ริงตันมีทายาทด้วยกันทั้งหมดห้าคน ผมอนเป็นทายาท
คนโตของตระกูล มีพี่น้องร่วมบิดามารดาอีกสี่คน นั่นก็คือ ออกัสต์
สิงหา เซอร์ริงตัน ทายาทคนรองผู้ชอบใช้ชีวิตอย่างสมถะอยู่ในสวนเงาะ
สวนทุเรียน สืบทอดบริษัทนำเข้าและส่งออกผลผลิตทางการเกษตร
รวมไปถึงสวนผลไม้ขนาดใหญ่จากคุณตาคุณยายผู้ล่วงลับ

คนที่สามคือ เซตส์ ลิปทิส เซอร์ริงตัน ผู้ชายที่มีใบหน้าสวยจนผู้หญิงบางคนต้องอาย น้องชายผู้มีนิสัยแปลกประหลาดเข้าถึงยากที่สุดในบรรดาน้องชายทั้งสี่คน เซตส์อาศัยอยู่ในฝรั่งเศส ลิปทิสมาเรีย ซึ่งเป็นไร่่องุ่นและโรงผลิตไวน์แบบครอบครัว มีทั้งไวน์แดงไวน์ขาว ไวน์ชมพู และไวน์ฟอสติฟายหรือไวน์หวาน ผลิตไวน์ระดับกรองด์ครู ไวน์ที่หรูที่สุด ราคาค่อนข้างสูง ไวน์ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดของซาโต มาเรียก็คือไวน์แดง เซตส์อาศัยอยู่กับผู้เป็นย่าในคฤหาสน์หรูสไตล์ปราสาทแบบยุโรป รายล้อมด้วยไร่่องุ่นร้อยยี่สิบเฮกตาร์ และดูแลท่านแทนพี่น้องทั้งสี่ที่นั่นๆ จะนัดเจอกันสักครั้ง

จาค็อบ สามภพ เซอร์ริงตัน คือทายาทคนที่สี่ผู้มากด้วยเสน่ห์เจ้าเล่ห์หลบใน สมบูรณ์แบบไร้ที่ติ ผู้มีความใฝ่ฝันอยากเป็นเจ้าของสถาบันการเงินที่ยิ่งใหญ่และดีที่สุดในโลก และวันนี้น้องชายของเขาก็ได้ทำในสิ่งที่ฝัน จาค็อบมีกิจการธนาคารที่มีรากฐานมั่นคงมั่นคงในสเปน อีกทั้งยังเป็นที่ยอมรับของคนทั่วโลก

ทายาทคนสุดท้ายของตระกูลก็คือ เซิร์ท สเกลิทซ์ เซอร์ริงตัน น้องชายคนสุดท้ายที่หึงหึงตามดูโลกได้ไม่นาน มารดาของพวกเขาก็สิ้นใจบิดาจึงให้ความรักกับน้องชายคนเล็กน้อยกว่าทุกคน ส่งผลให้เขามีปมด้อยในใจ จึงค่อนข้างจะเอาแต่ใจ เย่อหยิ่ง จองหอง และไม่ยอมคน เขาพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ ดังนั้นเมื่อเรียนจบเขาจึงเปิดธุรกิจสายการบินที่ตัวเองรักและใฝ่ฝัน แต่กระนั้นความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องก็ดำเนินไปด้วยดี

ฉอนไม่มีห้วงเรื่องน้องชายทั้งสี่ซึ่งต่างก็มีชีวิตที่มั่นคงและมั่นคง อีกทั้งตระกูลเซอร์ริงตันยังเป็นที่รู้จักและเกรงขามในแวดวงธุรกิจ เพราะมีกิจการแทบจะครบวงจร ไม่มีนักธุรกิจคนไหนกล้าต่อกรกับทายาททั้งห้าของเซอร์ริงตัน และพวกเขาก็ไม่เคยคิดที่จะยำเกรงใคร ยกเว้นญาติผู้ใหญ่เพียงท่านเดียวที่เหลืออยู่ นั่นก็คือผู้เป็นย่า

“นี่เงียบแบบนี้จะให้ยาก็คงยังไงจะฉอน” น้ำเสียงนี้มึนๆ ของผู้เป็นย่า
ดังมาตามสาย

“ผมกำลังแปลกใจว่าทำไมคุณย่าไม่บอกน้องชายทั้งสี่คนของผม
ให้รีบมีเมียบ้างล่ะครับ”

“ย่าไม่ลำเอียงหรอกจ้ะ ย่าบอกทุกคนแล้ว น้องๆ ของฉอนก็พร้อม
จะทำตามคำขอของย่า แต่ทุกคนตอบเหมือนกันว่า...”

“ว่าจะใครรับคุณย่า” ฉอนย้อนถามอย่างสงสัย แต่คิดเอาไว้ในใจ
ว่าไม่น่าที่จะเป็นเรื่องตลก

“เรื่องนี้จะไม่มีการทำเกินหน้าเกินตาพี่ชายใหญ่ ทุกคนให้เกียรติ
ฉอนจ้ะ”

“ฮือ! ไฉนน้องๆ บ้า โยนภาระมาให้เราอีกจนได้ เรื่องอื่นไม่เห็นจะ
สามัคคีและพร้อมใจกันขนาดนี้ มันน่าโมโหชะมัด”

ฉอนยิ้มฮัมในใจอย่างกรุ่นๆ ในอารมณ์ เขารู้จักตีตีศัพท์ความ
ร้ายกาจของทุกคนเป็นอย่างดี โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง เพราะแต่ละคน
ได้ฉายาว่าเพลย์บอยตัวพ่อทั้งนั้น ไม่เว้นแม้แต่พี่ชายใหญ่อย่างเขา
แต่ไม่เคยคิดว่าน้องๆ แต่ละคนจะเอาตัวรอดด้วยการโยนภาระหนักอึ้งมาที่
ตนเช่นนี้

“ในฐานะพี่ชายใหญ่ของตระกูลเซอร์ริงตัน ผมจะพยายามหา
หลานสะใภ้ให้คุณย่าโดยเร็วที่สุดครับ”

“เป็นคำสัญญาที่ย่าอยากได้ยินมากที่สุดเลยจ้ะฉอน ถ้าหาก
เป็นไปได้ ย่าขอเห็นหน้าหลานสะใภ้คนแรกภายในปีนี้แหละจ้ะ ย่าคง
ไม่ขอมากไปใช่ไหม”

“ไม่ครับ ภายในปีนี้คุณย่าได้เห็นหน้าหลานสะใภ้แน่นอนครับ”

“ฉอนทำให้ย่าชื่นใจเหลือเกินจ้ะ งั้นย่าไม่รบกวนเวลาของหลาน
แล้วนะจ้ะ”

“รักษาตัวด้วยนะครับคุณย่า สวัสดีครับ” ฉอนกล่าวลาผู้เป็นย่า

และรอจนท่านวางสายแล้วจึงวางตาม จากนั้นก็นิ่งทบทวนคำสั่งญญา ด้วยสีหน้าครุ่นคิด แต่แล้วก็ต้องตกใจเมื่อนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้มันเดือนอะไรแล้ว

“ยุ่งละสิ อีกไม่กี่วันก็จะเข้าเดือนพฤศจิกายนแล้ว เหลือเวลาอีกไม่นานก็จะสิ้นปี จะหาหลานสะใภ้ที่ไหนให้คุณย่าทัน ไม่น่ารีบสั่งญญาเลยให้ตายสิ” ฉอนยกมือขึ้นกุมขมับที่ปวดตุบๆ ขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ พลังก้นดำตัวเองในใจว่าไม่น่าตกปากกับคำผู้เป็นย่ารวดเร็วขนาดนั้น จะโทรไปถอนคำพูดก็คงจะไม่ได้ เพราะคุณย่าของเขาไม่เหมือนคนอื่น พูดแล้วไม่มีการคืนคำ

“มีอะไรให้เฮเลนช่วยไหมคะคุณชายใหญ่”

เสียงถามนั้นดังมาจากเฮเลน นางแบบสาวสวยลูกครึ่งไทย-อเมริกันวัยประมาณยี่สิบเจ็ดปีที่นอนยิ้มหวานและส่งสายตาเชิญชวนอยู่บนที่นอนข้างๆ ร่างหนา เธอได้ยินทุกอย่างที่เขาสนทนากับคนปลายสายซึ่งแน่นอนว่าจะต้องเป็นบุคคลสำคัญ เพราะวาจาและน้ำเสียงที่เขาใช้บ่งบอกถึงความเกรงใจและอ่อนโยนอย่างเห็นได้ชัด แต่อะไรก็ไม่สำคัญเท่าประโยคที่เขาสั่งญญา กับคนปลายสาย

ฉอนปรายตามองร่างเปลือยเปล่านั้นส่วนหนึ่งของสาวคู่ขาด้วยสายตูปกติ เฮเลนสวยสะดุดตาและตอบสนองบทรักของเธอได้อย่างถึงใจก็จริง แต่เธอไม่เหมาะที่จะมาเป็นภรรยาและมารดาของลูกๆ ของเขา

“ช่วยเหมือนที่เคยช่วยก็พอแล้วละเฮเลน” ฉอนตอบเรียบๆ ตามสไตล์ของเขา ก่อนจะเหวี่ยงเท้าลงจากเตียงนอนกว้าง ร่างสูงใหญ่เปลือยเปล่านั้นราวกับรูปปั้นขยับลุกขึ้นยืนเต็มความสูง

“แต่ถ้าคุณชายใหญ่หาหลานสะใภ้ให้คุณย่าไม่ทัน ให้เฮเลนช่วยเล่นละครตบตาท่านก็ได้นะคะ” เฮเลนเสนอตัวช่วยเหลืออย่างเต็มใจ

“ผมไม่เคยคิดจะตบตาคุณย่า และท่านก็มีสายตาแหลมคมพอที่จะรู้ว่าผมเล่นละครหรือรักจริง ขอคุณที่หวังดีนะเฮเลน” ริมฝีปากได้รูป

ของชายหนุ่มที่ยิ้มเล็กน้อยหลังเอ่ยประโยคสุดท้าย ก่อนจะตัดบทด้วยการหมุนตัวเดินตรงไปยังห้องน้ำเพื่อชำระล้างร่างกาย

เฮเลนทอดถอนใจขณะมองตามร่างสูงใหญ่ด้วยสีหน้าผิดหวัง เธออยากจะเป็นมากกว่าคู่ควงของฌอน แต่อีกฝ่ายก็ไม่เคยเปิดโอกาสให้ ไม่ใช่แค่เธอหรอกที่เธอทำแบบนี้ แต่ผู้หญิงทุกคนที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเขา ไม่เคยมีใครเข้าถึงหัวใจของมหาเศรษฐีหนุ่มผู้นี้ได้สักคน

ฌอน ลีรภาพ เซอร์ริงตัน ผู้กุมบังเหียนธุรกิจโรงแรมเซอร์ริงตัน ซึ่งมีสาขาอยู่ทั่วโลกก้าวออกมาจากห้องพักผ่อนหรูของโรงแรมเซอร์ริงตัน สาขาใหญ่ ซึ่งเป็นห้องพักที่เขาใช้แลกเปลี่ยนความสุขกับสาว ๆ ที่เขาพอใจ และฝ่ายหญิงก็พึงพอใจเช่นกัน โดยไม่มีข้อผูกมัดใดๆ ทั้งสิ้น

ร่างสูงใหญ่ในชุดสูทภูมิฐานก้าวเข้าไปในลิฟต์ส่วนตัวเพื่อขึ้นไปยังห้องทำงาน ซึ่งอยู่บนชั้นสูงสุดของอาคารขนาดใหญ่แห่งนี้ เมื่อไปถึงที่หมายก็พบสองผู้ช่วยคนสนิท นั่นก็คือคริส หนุ่มอังกฤษวัยสามสิบต้นๆ และทิม หนุ่มลูกครึ่งอังกฤษ-ไทยวัยไล่เลี่ยกันยืนรออยู่แล้วอย่างรู้หน้าที่

“เพิ่มผลประกอบการสุทธิของเดือนที่แล้วครับคุณชายใหญ่”

คริสรายงานพร้อมทั้งวางแฟ้มเอกสารสำคัญลงบนโต๊ะทำงานของผู้เป็นเจ้านายอย่างนอบน้อม ก่อนหน้านั้นเจ้านายของเขาได้โทร.ไปหาและสั่งให้นำแฟ้มดังกล่าวขึ้นมาบนนี้ เพื่อดูตัวเลขรายรับว่าจะขยับขึ้นตามความต้องการหรือไม่

ฌอนพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ ก่อนจะหยิบแฟ้มเอกสารขึ้นมาดูอย่างตั้งใจ รายได้จากผลประกอบการในแต่ละเดือนของโรงแรมเซอร์ริงตันนั้น มหาศาล และสาขาที่มีตัวเลขสูงที่สุดก็คือสาขาลอนดอนนี่เอง

“รายได้สุทธิของเดือนนี้เป็นที่น่าพอใจมากครับ” คริสรายงานอย่างภาคภูมิใจ เพราะตัวเลขรายได้ที่ถูกบันทึกเอาไว้ในแฟ้มนั้นมากมาย มหาศาล และเพิ่มจากเดือนที่แล้วไม่น้อยทีเดียว

“ยังไม่ถึงเป้าที่ฉันตั้งเอาไว้ เดือนถัดไปจะต้องได้มากกว่านี้”

ฉอนกล่าวกับลูกน้องคนสนิทด้วยสีหน้าสงบนิ่ง แต่ดูจริงจังและเด็ดขาด ตัวเลขรายรับสุทธิที่เห็นอยู่ในขณะนี้อาจจะดูมากมายมหาศาลสำหรับคนธรรมดาทั่วไป แต่ระดับเซอร์ริงตันถือว่ายังน้อยนิดมาก

คริสกับทิมได้ยินคำพูดของเจ้านายก็พากันอึ้งไปหลายวินาที ทั้งสองคิดไปในทางเดียวกันว่าเจ้านายจะเอาเงินไปทำอะไรมากมาย เพราะที่มีอยู่ตอนนี้ก็แทบจะไม่มีที่เก็บอยู่แล้ว

“ผมมั่นใจว่ารายรับของเดือนถัดไปจะต้องสูงขึ้นอย่างแน่นอนครับ”

คริสยืนยันอย่างหนักแน่น เขามั่นใจว่ากำไรสุทธิจะต้องเพิ่มขึ้นแน่ๆ แต่มันจะทำให้เจ้านายของเขาพึงพอใจหรือเปล่าเท่านั้น นั่นแหละคือปัญหา เพราะดูที่นายหนุ่มจะตั้งเป้าไว้สูงขึ้นเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด

“ฉันจะรอดูตัวเลขของเดือนถัดไป” ฉอนกล่าวด้วยสีหน้าและวาทารบเรียบ แต่คนสนิทรู้ว่ามันแฝงความเฉียบขาดเอาไว้ มันคือคำประกาศิตกต่างๆ ที่พวกเขาไม่อาจปฏิเสธ และต้องทำทุกอย่างให้เจ้านายพึงพอใจที่สุด

“อาทิพย์หน้าฉันจะเดินทางไปประเทศไทย นายสองคนรู้ใช่ไหมว่าต้องทำอะไร” ฉอนบอกกล่าวแกมออกคำสั่ง ทั้งสองจะได้รับการเลี้ยงดูที่คั่งคั่ง และทำตัวให้พร้อมสำหรับการเดินทางไปดูงานที่โรงแรมเซอร์ริงตัน สาขาประเทศไทยพร้อมกับตน

“ขอบคุณชายใหญ่” สองคนสนิทรับคำอย่างพร้อมเพรียงกัน โขคดีทั้งสองหนุ่มยังโสด จึงสามารถเดินทางติดตามนายหนุ่มไปได้ทุกหนทุกแห่ง

“คุณชายใหญ่จะใช้บริการสายการบินของคุณชายเล็กไหมครับ ผมจะได้ติดต่อไปหาคนของคุณเชิร์ท” เนื่องจากทิมมีหน้าที่รับผิดชอบเรื่องการเดินทาง เขาจึงสอบถามความต้องการของเจ้านายดูก่อน และที่ต้องถามก็เพราะว่า เชิร์ท เสกสิทธิ์ เซอร์ริงตัน ทายาทคนเล็กของตระกูล เซอร์ริงตันทำธุรกิจสายการบินอยู่ และเจ้านายของเขาก็เป็นหนึ่งในลูกค้า

ประจำ มีเพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้นที่ใช้บริการสายการบินอื่น

“อืม...ใช้บริการของเซิร์ทนั่นแหละ”

ผมนเลือกใช้บริการสายการบินของน้องชายคนเล็กเช่นเคย จากนั้นก็บอกกำหนดการที่แน่นอนให้ทิมทราบ อีกฝ่ายจะได้โทรไปล็อกที่นั่งเอาไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ

ความจริงผมวางแผนที่จะเดินทางไปพักผ่อนที่ประเทศไทยนานแล้ว แต่ก็ยังหาจังหวะเหมาะไม่ได้ เมื่องานทางนี้ลงตัว ไม่มีปัญหาอะไร เขาก็ไม่รือรี้ที่จะไปพักผ่อนยังบ้านเกิดของมารดา และตั้งใจว่าจะแวะไปเยี่ยมเยียน ออกัสท์ ลิงหา เซอร์ริงตัน น้องชายผู้ชอบใช้ชีวิตอย่างสมถะของเขาด้วย

ปานทาว์นเฮาส์สองชั้นขนาดกลางมีป้ายเล็กๆ ติดอยู่หน้ารั้วบ้านว่า ‘ชนมหวานบ้านคุณยาย’ เป็นที่พักอาศัยของหญิงสาววัยประมาณเจ็ดสิบนามว่ามาลัย และหลานสาววัยยี่สิบสี่ปีนามว่า มะลิร้อย มงคลทิวต์ท์หรือมะลิ หญิงสาวรูปร่างบอบบาง ใบหน้าเรียวผุดผ่อง เครื่องหน้าสวยตามธรรมชาติแบบหญิงไทย เป็นคนที่มีจิตใจโอบอ้อมอารี มีเสน่ห์และความน่ารักอยู่ในตัว บิดามารดาของเธอเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ ขณะเดินทางกลับจากการไปฉลองครบรอบยี่สิบปีของการแต่งงานที่หัวหินเมื่อหลายปีก่อน ตอนนี้ผู้เป็นยายจึงเป็นญาติเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่และเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรที่เธอรักที่สุด นอกจากมะลิร้อยและยายมาลัยแล้วก็มีสาวไทยวัยยี่สิบแปดชื่อทิตยามาอาศัยอยู่ด้วยอีกหนึ่งคน

มะลิร้อยเรียนจบปริญญาตรีมาสองปีแล้ว และเคยไปทำงานเป็นพนักงานบัญชีของบริษัทแห่งหนึ่ง แต่ทำได้หกเดือนก็ต้องลาออก เพราะไม่ชอบเจ้านายที่ทำตัวเป็นแม่ท้าว จ้องแต่จะเอาเปรียบลูกจ้าง ตอนนี้เธอสมัครงานไว้หลายแห่ง แต่ยังไม่มีการเรียกตัวไปสัมภาษณ์ จึงอยู่บ้านช่วยยายทำขนมไปพลางๆ ก่อน

มาลัยยึดอาชีพทำขนมไทยและขนมหวานมาตั้งแต่ยังเป็นสาว จนกระทั่งถึงปัจจุบัน เพียงแต่ไม่ได้ทำเป็นล่ำเป็นสันเหมือนสมัยก่อน แต่ทำไปเพราะไม่อยากจะอยู่บ้านเฉยๆ โดยมีทิติยาเป็นผู้ช่วยคนสำคัญ ขนมฝีมือยายมาลัยเป็นที่รู้จักของคนทั้งหมู่บ้าน เพราะรสชาติดี จึงมีลูกค้าแวะมาอุดหนุนเป็นประจำ นอกจากนี้ยังมีร้านค้ามารับไปจำหน่ายต่ออีกด้วย

“ยายจำ กินข้าวเสร็จแล้ว มะลิขออนุญาตไปบ้านเอื้อมนะจ๊ะ”

มะลิร้อยบอกกับผู้เป็นยายขณะนั่งรับประทานอาหารมื้อเย็นร่วมกับสมาชิกในบ้าน และบุคคลที่เธอกล่าวถึงนั่นก็คือเอื้อมจันทร์ เพื่อนสาวที่เธอสนิทสนมที่สุดนั่นเอง

หญิงชราเงยหน้าขึ้นมองหลานสาววัยยี่สิบสี่ของตน มะลิร้อยเป็นคนที่คุณรักและห่วงใยที่สุด แม้อีกฝ่ายจะแก่นแก้ว ไม่ยอมคนและหัวดีไปบ้าง แต่ก็ไม่เคยทำให้ยายอย่างเธอเสียใจ เวลาไปไหนมาไหนก็จะบอกกล่าวและกลับตามเวลาที่สัญญาไว้ตลอด ไม่เคยเถลไถล

“ไปเอาป่านี่แล้วจะกลับก็โมงกันละฮี้” มาลัยไม่ห้ามปรามที่หลานสาวจะไปหาเพื่อนสนิท เพราะเอื้อมจันทร์ก็เป็นหญิงสาวที่ตนรู้จักดี และเอ็นดูอีกฝ่ายเหมือนลูกเหมือนหลานคนหนึ่ง อีกอย่างบ้านของเพื่อนหลานสาวก็อยู่ภายในอาณาเขตเดียวกันของหมู่บ้านขนาดใหญ่ ซึ่งหากจะเรียกว่าเป็นเมืองเมืองหนึ่งก็คงไม่ผิด เพียงแต่เป็นคนละโซนกัน และถ้าต้องการประเมินมูลค่าของสิ่งปลูกสร้างแต่ละหลัง สามารถดูได้จากชื่อของโครงการนั้นๆ เป็นหลัก

“มะลิกำลังจะบอกยายว่าจะขอค้างกับเอื้อมเลยจ๊ะ”

“แล้วก็ไม่บอกให้หมดตั้งแต่ทีแรก” ผู้เป็นยายโคลงศีรษะอย่างระอาใจ ขณะที่หลานสาวก็รีบยิ้มประจบ เพราะกลัวยายจะต่อว่า

“ยายอนุญาตนะจ๊ะ” มะลิร้อยมองผู้เป็นยายด้วยสายตาดูอดอ้อน

“จะไปค้างกับหนูเอื้อมมายไม่ว่าหรอก แต่ต้องกลับมาให้ทันไป

ชื่อของให้ยายพรั่งนี้แหละ”

“มะลิจะรีบกลับบ้านแต่เช้าเลยจะยาย” มะลิร้อยริบรับปากเพราะกลัวจะไม่ได้ไปนอนค้างบ้านเพื่อนสนิท ซึ่งได้โทร.นัดแนะกันไว้แล้ว ก่อนหน้านี้ ก่อนจะหันไปทางสาวรุ่นพี่ที่นั่งรับประทานอาหารเงิบๆ อยู่ข้างๆ ตน “พี่ยากะ มะลิฝากยายด้วยนะคะ”

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะมะลิ พี่จะอยู่เป็นเพื่อนคุณยายเอง” ทิตยา รับปากสาวรุ่นน้องด้วยรอยยิ้มยินดี ไม่ใช่ครั้งแรกที่มะลิร้อยขออนุญาต คุณยายมาลย์ไปค้างบ้านเพื่อนสนิทที่ชื่อเอื้อมจันทร์ และทุกครั้งที่ไปก็จะบอกกล่าวตนเช่นนี้เสมอ ซึ่งเธอก็ตอบรับด้วยความเต็มใจ

“ขอบคุณค่ะพี่ยา” แม้ทิตยาจะมีฐานะไม่ต่างจากลูกจ้าง แต่มะลิร้อยกับยายของเธอกลับไม่เคยถือตัวกับสาวต่างจังหวัดคนนี้ อีกทั้งยังให้ความสำคัญกันเองกับอีกฝ่ายเสมอเหมือนญาติคนหนึ่ง

“ไม่เป็นไรค่ะ” ทิตยาตอบรับด้วยรอยยิ้มจากใจ

“อย่าลืมเอาขนมไปฝากหนูเอื้อมด้วยนะมะลิ”

มาลย์จะกำชับหลานสาวทุกครั้งเมื่อเธอไปเที่ยวบ้านของเอื้อมจันทร์ เพราะเวลาที่ฝ่ายนั้นแวะมาเที่ยวที่บ้านหลังนี้ก็จะมิขาดฝากติดไม้ติดมือมาเสมอ

“ไม่ลืมแน่นอนจะยาย มะลิจำได้ว่าเอื้อมชอบกินอะไร” มะลิร้อยยืนยันกับผู้เป็นยายด้วยสีหน้าเข้มแข็ง ก่อนจะก้มหน้าก้มตารับประทานอาหารต่อให้หมดจาน จะได้รับเดินทางไปบ้านของเพื่อนสาว

“ค่อยๆ กินก็ได้ บ้านหนูเอื้อมไม่หนีไปไหนหรอก” มาลย์เอ่ยเตือนหลานสาวที่ตักอาหารใส่ปากอย่างรีบร้อนราวกับกลัวว่าจะไปไม่ทัน ทั้งๆ ที่บ้านหลังนั้นก็ไม่ได้ไกลจากบ้านหลังนี้สักเท่าไรนัก ปั่นจักรยานไม่กี่นาทีก็ถึงที่หมายแล้ว

“มะลิอิ่มแล้วจะยาย ขอตัวไปหยิบขนมที่จะเอาไปให้เอื้อมก่อนนะจ๊ะ” ว่าแล้วก็ขยับลุกจากเก้าอี้และหยิบจานอาหารที่วางเปล่าของตน

มุ่งหน้าไปยังห้องครัวอย่างว่องไวราวกับกลัวว่าผู้เป็นนายจะทักท้วง

“ทำเหมือนไม่ได้เจอกันมาเป็นปีทั้งๆ ที่เจอกันเกือบทุกวัน” มาลัยพื้มพ้ำเมื่อคล้อยหลังหลานสาว

“วัยรุ่นก็อย่างนี้แหละคะยายมาลัย ติดเพื่อนและใจร้อน” ทิตยา กล่าวยิ้มๆ

“โชคดีที่มะลิยังเลือกคบเพื่อนดี และบ้านก็อยู่ใกล้กัน ไม่อย่างนั้น ยายคงเป็นห่วงแน่” มาลัยกล่าวด้วยสีหน้าที่ดีขึ้นมาก จากนั้นก็ก้มหน้ารับประทานอาหารต่อ ทิตยาเองก็เช่นเดียวกัน

ฝายมะลิร้อยเมื่อได้ขนมไปฝากเอ้อมจันทร์ตามที่ตั้งใจแล้วก็กลับขึ้นไปบนห้องเพื่อเตรียมเสื้อผ้าสำหรับใส่นอนคืนนี้ รวมไปถึงชุดที่จะใส่ในตอนเช้า จุดประสงค์ของการไปนอนค้างบ้านเพื่อนสาวในครั้งนี้ก็สืบเนื่องมาจากการที่เธอผันถึงแหวนแต่งงานของมารดาหลายครั้ง ซึ่งเป็นความฝันที่น่าประหลาดยิ่ง...

“แหวนแต่งงานของแม่!” มะลิร้อยร้องตะโกนออกมาด้วยความดีใจเหลือประมาณ เมื่อสายตาคู่งามพานพบแหวนเพชรคันทา ซึ่งเธอจำได้อย่างแม่นยำว่ามันเป็นคือแหวนแต่งงานที่มารดารักมากวางอยู่บนโต๊ะขนาดใหญ่ภายในห้องทำงานหรรู จึงปรี่เข้าไปหาหมายจะหยิบมาเก็บรักษาไว้กับตัว แต่แล้วหัวใจของสาวน้อยก็แทบหยุดเต้น เมื่อเห็นอนาคตในตัวใหญ่ยักษ์เลื้อยเข้ามาขวางหน้าตนเอาไว้

“หลีกไปนะไอ้ขี้บ้า!” แม้จะกลัวจับจิต แต่ก็ไม่ได้คิดถอยหลังหากยังไม่ได้สิ่งที่ต้องการ เธอจึงตะโกนสั่งพร้อมกับมองหาอุปกรณ์เสริมเพื่อจะใช้โล่มันไปให้พ้นทาง แต่ก็มองไม่เห็นอะไรที่จะใช้เป็นอาวุธได้ อีกทั้งเจ้างูตัวมหึมานั้นก็กำลังเลื้อยเข้ามาหาเธอ

“อย่างนะ! อย่าเข้ามานะ!” เธอตะโกนห้ามเสียงดัง ขณะนั้นก็ทำก้าวถอยหลังด้วยความกลัวสุดขีดหัวใจ แต่เจ้างูใหญ่กลับเลื้อยเข้ามาพันร่าง

ของเธอไว้อย่างว่องไว

“กรี๊ด!” ร่างบางกรี๊ดร้องสุดเสียงด้วยความตกใจกลัวสุดขีดหัวใจ

“ปล่อยนะไอ้ฐู่บ้า!” ร่างบางพยายามดิ้นรนต่อสู้กับงูใหญ่ที่รัดเธอเอาไว้แน่นจนกระดูกกระเดี้ยไม่ได้ แต่ยิ่งดิ้นมากเท่าไร เจ้างูใหญ่อีกซึกก็ยิ่งรัดเธอแน่นมากขึ้นเท่านั้น และเธอก็จะตกใจตื่นในจังหวะนั้นทุกครั้งไป จึงนำความผันทื่นไปเล่าให้ผู้เป็นยายฟังเมื่อหลายวันก่อน

“ยายจ๋า...มะลิฝันเห็นแหวนแต่งงานที่แม่ทำหายอีกแล้วค่ะ แต่พอจะเข้าไปเอา งูตัวใหญ่มันก็เลื้อยมาขวางหน้า จากนั้นมันก็เลื้อยเข้ามารัดมะลิจะยาย”

“คิดถึงเรื่องแหวนแต่งงานของแม่เรามากไปหรือเปล่า ถึงได้เก็บเอาไปฝันเป็นตุเป็นตะ”

“มะลิฝันถึงแหวนแต่งงานของแม่หลายครั้งมากเลยนะยาย มะลิลึกเหมือนแม่ต้องการให้มะลิหาแหวนวงนั้นให้พบ”

“แหวนวงนั้นมันหายไปตั้งนานแล้ว จะหาพบได้ยังไง เลิกคิดถึงมันเสียเถอะมะลิ”

“แต่แหวนวงนั้นมันมีความสำคัญกับพ่อและแม่มากนะจ๊ะ”

“ยายรู้ว่ามันเป็นสัญลักษณ์แทนความรักของพ่อแม่เรา แต่เมื่อมันหายไปแล้วก็ต้องทำใจยอมรับ อย่าพยายามในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ มันไม่มีประโยชน์หรอก”

ผู้เป็นยายไม่สนับสนุนให้เธอตามหาแหวนของมารดาที่หายไป แต่หลานสาวหัวดีอย่างมะลिर้อยหรือจะยอมอยู่นิ่งเฉย

“งานนี้ฉันต้องฟังเธอแล้วนะเออ็มหวังว่าเธอจะช่วยฉันได้”

ใบหน้าสวยใสของมะลिर้อยเต็มไปด้วยรอยยิ้มแห่งความหวัง เออ็มจินทรายเป็นเพื่อนสนิทที่รู้จักมักคุ้นกันมานาน และที่น่าแปลกคือฝ่ายนั้นมีสัมผัสพิเศษ ซึ่งยังสรุปไม่ได้ว่าเกิดมาจากสาเหตุใด งานนี้เธอจึงคิดจะอาศัยความพิเศษที่เพื่อนมีให้บอกที่อยู่ของแหวนวงนั้น ภารกิจนี้

จะต้องสำเร็จลุล่วงเท่านั้น แม้จะต้องเจออุปสรรคมากมายเธอก็ยอม

การที่มะลิร้อยเดินทางไปยังคฤหาสน์ของเอื้อมจันทร์หาซึ่งอยู่อีกโครงการหนึ่งด้วยจักรยานไม่ได้ทำให้หญิงสาวดูต้อยต่ำในสายตาใคร เพราะการไปไหนมาไหนภายในหมู่บ้านของชาวต่างชาติส่วนใหญ่ที่เลือกหมู่บ้านแห่งนี้เป็นสถานที่พักผ่อนหลังปลดเกษียณจากประเทศบ้านเกิดก็มักจะใช้จักรยานแทนยานพาหนะอื่นๆ ที่ต้องอาศัยเครื่องยนต์ในการขับเคลื่อน เพราะถือเป็นการออกกำลังกายไปด้วยในตัว

ว่างบางในชุดลำลองสบายๆ พาจักรยานคู่ใจไปจอดไว้ตรงที่จอดประจำโดยมีกระเป่าเป้ใบเล็กสะพายอยู่ด้านหลัง เมื่อเรียบบร้อยก็หยิบถุงขนมในตะกร้าหน้ารถ จากนั้นจึงเดินเข้าไปในคฤหาสน์หลังงามของเพื่อนราวกับเป็นบ้านของตัวเอง

“สวัสดิ์ค่ะคุณนม” มะลิร้อยทักทายหัวหน้าแม่บ้านเก่าแก่และยิ้มให้อีกฝ่ายอย่างสนิทสนม

หญิงวัยกลางคนที่ถูกเรียกว่าคุณนมหันไปทางต้นเสียง ใบหน้าที่บ่งบอกถึงความใจดีระบายนุ่มละไมเมื่อเห็นเพื่อนสนิทของนายสาวเดินเข้ามาในบ้าน

“อ้าว...คุณมะลิ ค็นนี่จะมาค้างกับคุณหนูเอื้อมใช่ไหมคะ” แม่บ้านเก่าแก่เอ่ยทักทายเสียงนุ่มและถามไถ่ กระเป่าเป้ใบเล็กคุ่นตาที่อีกฝ่ายนำติดตัวมาทำให้เธอคาดเดาได้ไม่ยาก เพราะไม่ใช่ครั้งแรกที่มะลิร้อยมาค้างที่บ้านนายสาวของตน

“ค่ะคุณนม ยายของมะลิฝากขนมมาให้เอื้อมกับคุณนมด้วยคะนี่ค่ะ” กล่าวจบก็ส่งถุงขนมให้กับคู่สนทนา โดยที่ใบหน้านัยยงเคลื่อนไปด้วยรอยยิ้ม

“ฝากขอบคุณยายมาลัยด้วยนะคะ ว่าแต่ท่านยังแข็งแรงเหมือนเดิมใช่ไหมคะ”

“ค่ะ” มะลิร้อยรับคำพาลงกวาดสายตามองหาเจ้าของบ้านสาว แต่เมื่อไม่พบจึงเอ่ยถาม

“เอ๋อมีขึ้นข้างบนแล้วหรือคะคุณนม”

“ค่ะ กินข้าวเย็นเสร็จก็ขึ้นไปห้องเลยคะ คุณมะลิตามขึ้นไปข้างบนได้เลยนะคะ” คนดูแลความเรียบร้อยภายในบ้าน อีกทั้งยังเป็นแม่นมของเจ้าของบ้านแนะนำอย่างไว้นิ่งเชื่อใจ

“ค่ะคุณนม งั้นมะลิขอตัวขึ้นไปหาเอ๋อมาก่อนนะคะ”

“ตามสบายค่ะ” คุณนม หรือหัวหน้าแม่บ้านตอบรับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม และมองตามหลังร่างบางของหญิงสาวที่มากลับไปด้วยน้ำจิตน้ำใจ และมีเสน่ห์ตรงความน่ารักสดใสด้วยสายตาเอ็นดู

“**๖**เข้ามาห้องนอนของเธอที่ไรเหมือนหลุดเข้ามาในโลกของเทพนิยายเลยเอ๋อมี เติงนอนก็ทั้งกว้างทั้งนุ่ม น่านอนที่สุดเลยละ”

คนที่เอ่ยประโยคนั้นทิ้งตัวลงไปบนที่นอนนุ่มอย่างไม่คิดเกรงใจเจ้าของห้อง ซึ่งนั่งมองอยู่ด้วยสายตาสงบนิ่ง ริมนิวยอร์ก ลอนดอน หรือคุณหนูเอ๋อมีตามความเคยชิน เธอคือ เอ๋อมีจันทรา ลูปนิวยอร์ก ลอนดอน หรือคุณหนูเอ๋อมีผู้เลอโฉมและร่ำรวยด้วยสมบัติที่บุพการีทิ้งเอาไว้ให้ เอ๋อมีจันทรา มีลักษณะนิสัยเยือกเย็น สุขุม ภายนอกดูเหมือนเป็นคนเย่อหยิ่งถือตัว มีเพียงคนในครอบครัวของมะลิร้อยเท่านั้นที่เธอคบหาสมาคมและไปมาหาสู่อย่างสนิทสนมและสนิทใจ

“ที่มานอนค้างบ้านฉันบ่อยๆ เพราะชอบห้องนอนกับที่นอนของฉันหรือ” เจ้าของบ้านสาวเย้าแหย่เสียงนุ่ม

“ที่นอนมีส่วนนิดหน่อยเท่านั้นละ แต่สาเหตุสำคัญที่ฉันมาค้างกับเธอบ่อยๆ ก็เพราะว่ากลัวเธอจะเหงาต่างหากล่ะ” หญิงสาวผู้ร่าเริงตอบเพื่อนสนิทด้วยรอยยิ้มสดใส

“อืม...ฉันจะพยายามเชื่อละกัน” เอ๋อมีจันทราทำหน้าที่เหมือนไม่เชื่อ

คำพูดนั้นลึกเท่าไร แต่ใจเธอรู้ว่าที่มะลิร้อยเอ่ยมานั้นมันออกมาจากใจอย่างแท้จริง

“ช่วยเชื่อหน่อยละกันนะคุณหนูเอื้อมคนสวย แต่วันนี้ฉันมีเรื่องจะมาขอให้เธอช่วยนิดหน่อยนะจ๊ะ” คนมาด้วยใจแต่พกพาเรื่องสำคัญมาปรึกษาเพื่อนสาวยิ้มประจบ

“ฉันคิดเอาไว้แล้วละว่าวันนี้เธอจะต้องมีเรื่องมาขอความช่วยเหลือจากฉัน” คนมีจิตสัมผัสพิเศษคลี่ยิ้มบางๆ อย่างรู้เท่าทัน

“สลับกับที่มีจิตสัมผัสพิเศษจริงๆ” มะลิร้อยเอ่ยชมอย่างทิ้งๆ เมื่อก่อนเธอไม่เชื่อว่าเอื้อมจันทร์จะมีจิตสัมผัสจริงๆ คิดเสมอว่าเพื่อนน่าจะอำตุนเล่น แต่พอเกิดเหตุการณ์ประหลาดๆ ขึ้นหลายครั้ง และเพื่อนสาวของเธอ ก็แก้สถานการณ์นั้นได้ จึงทำให้เธอเอนเอียงมาทางเชื่อมากขึ้น แต่ก็ยังไม่เต็มร้อย หากว่าเรื่องที่เธอนำมาปรึกษาในวันนี้ประสบความสำเร็จ เธอถึงจะเชื่ออย่างสนิทใจ

“เธอไม่คิดว่าฉันจะเดาเอาหรือมะลิ”

“เมื่อก่อนฉันอาจจะคิดแบบนั้น แต่ตอนนี้ฉันค่อนข้างที่จะเชื่อว่าเธอไม่ปกติ เอ๊ย! ไม่ใช่ๆ เธอมีจิตสัมผัสพิเศษจริงๆ เพราะอย่างนี้ไงฉันถึงนำเรื่องนี้มาปรึกษาและขอความช่วยเหลือจากเธอ”

“ถ้าเธอคิดว่าฉันจะช่วยได้ก็บอกมาเถอะมะลิ”

“คืออย่างนี้นะเอื้อม”

มะลิร้อยบอกเล่าเรื่องที่ตัวเองมักจะฝันถึงบิดามารดาที่เสียชีวิตไปแล้วให้เพื่อนสาวฟัง ในฝัน บิดากับมารดาของเธอจะจูมมือกันเดินเข้ามาหาด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แต่ก่อนที่ท่านทั้งสองจะเดินจากไปมารดาจะพูดถึงแหวนแต่งงานของท่าน ซึ่งเธอเองก็ไม่รู้ว่ามันหายไปไหน เพราะวันที่ไปรับศพพุงการที่โรงพยาบาล ที่นี้นางของมารดาว่างเปล่า จึงคิดว่ามันอาจจะหายไปเพราะเกิดอุบัติเหตุก็เป็นได้ ถ้าฝันแค่คืนเดียวเธอคงไม่ประหลาดใจ แต่เพราะเธอฝันสามคืนติดต่อกัน อีกทั้งยังฝัน

เรื่องเดิมซ้ำๆ ครั้งล่าสุดยังเจออุปสรรคที่น่ากลัวซึ่งก็คืองูตัวใหญ่ยักษ์ จึงคิดว่ามันไม่น่าจะใช้ความฝันธรรมดา ดวงวิญญานของท่านทั้งสอง อาจจะต้องการให้เธอครอบครองแหวนวงนั้น แต่ก่อนอื่นเธอจะต้องหามัน ให้พบเสียก่อน

“ฟังจากความฝันที่ฉันเล่าแล้ว พอจะหาที่อยู่ของแหวนวงนั้นได้ไหม เอ๋อึม”

“ฉันเองก็ไม่แน่ใจ แต่จะลองดูก่อนนะ ส่งมือทั้งสองข้างของเธอ มาสิ”

มะลิร้อยจิ้งรีบยื่นมือให้เพื่อนสาวตามคำแนะนำอย่างไม่รอช้า เอ๋อึมจันทราจับมือทั้งสองข้างของเพื่อนไว้ ก่อนจะหลับตาลงเพื่อใช้สมาธิ ในการเพ่งจิตไปยังวัตถุที่ต้องการตามหา นานที่เดียวกว่าที่คนมีสัมผัส พิเศษจะเกิดภาพนิมิตขึ้นในสมอง ซึ่งก็คือภาพตึกรูปทรงทันสมัยที่มี ขนาดใหญ่และสวยหรูอลังการ

“ฉันเห็นรูปตึก” เอ๋อึมจันทราพิมพ์ำขณะที่ดวงตายังคงปิดสนิท สีหน้าสงบนิ่งเยือกเย็น

“ตึกแบบไหนเอ๋อึม เพื่อว่าฉันจะเคยผ่านตาบ้าง” มะลิร้อยชักใช้ ตามประสาคนใจร้อน

“เหมือนจะเป็นโรงแรมนะ สวยหรูและมีขนาดใหญ่มาก ติดกับ แม่น้ำ” คนมีสัมผัสพิเศษอธิบายสิ่งที่ตัวเองเห็นในนิมิต

“โรงแรมขนาดใหญ่ติดแม่น้ำ โรงแรมเซอร์ริงตันหรือเปล่าเอ๋อึม”

คนฝันประหลาดคาดเดาด้วยสีหน้าลุ้นระทึก เพราะโรงแรมขนาดใหญ่ ติดแม่น้ำที่เธอรู้จักมีไม่กี่แห่ง และหนึ่งในนั้นที่มะลิร้อยคิดออกทันทีวัน ก็คือโรงแรมสุดหรูอย่างเซอร์ริงตัน

“ฉันเห็นป้ายแล้วละ ไซ้โรงแรมที่เธอว่าจริงๆ มะลิ สาขากรุงเทพฯ นี่แหละ” เอ๋อึมจันทรายืนยันเมื่อภาพที่ปรากฏในนิมิตของเธอชัดเจน ยิ่งขึ้น

“แต่โรงแรมนั้นมันใหญ่มากเลยนะ หากเป็นปีจะเจอหรือเปล่าก็ไม่รู้”
คนใจร้อนบ่นพึมพำพาดทอดอนใจ เพราะโรงแรมแห่งนั้น
มันไม่ใช่เล็กๆ จะเปรียบดั่งมเข็มในมหาสมุทรก็ไม่น่าจะผิด แค่คิดก็เริ่ม
ท้อใจ

“อย่าเพิ่งถาม อย่าเพิ่งบ่น และอย่าเพิ่งตัดสินใจไปก่อนใช้ ฉันกำลังใช้
สมาธิอยู่”

“จ๊ะๆ ฉันไม่เข้าใจแล้ว จะรอฟังนิมิตของเธอนะ” มะลิร้อยรีบบอก
และนั่นเป็นผู้ฟังที่ดี ไม่นานต่อจากนั้นคนที่นั่งหลับตาทำทางเยือกเย็นสุขุม
ก็ยิ้มมุมปากเล็กน้อย

“ฉันเห็นห้องทำงานขนาดใหญ่และหรูหรา ถ้าเดาไม่ผิดน่าจะเป็น
ห้องของคนที่มีตำแหน่งใหญ่ หรือไม่ก็เจ้าของโรงแรมแห่งนั้น บนประตู
ด้านบนมีรูปสลักเสื่อสองตัวขนานข้างลูกกลมๆ ที่น่าจะแทนสัญลักษณ์
ของลูกโลก”

คำบอกเล่าของเพื่อนสาวทำให้มะลิร้อยยิ้มกว้างสว่างไสว ยังมี
ความหวังว่าจะได้สมบัติชิ้นนั้นของบุพการีคืนมา มันอาจจะไม่ได้มีค่า
มากมายมหาศาล แต่มันมีคุณค่าทางใจสุดที่จะประมาท

เอื่อมจันทราลืมหูลืมตาขึ้นมองเพื่อนสาวพร้อมกับบปล่อยมือของอีกฝ่าย
เมื่อมองไม่เห็นอะไรมากไปกว่านั้นแล้ว

“ขอบใจมากนะเอื่อมเพื่อนรัก ว่าแต่ฉันจะทำยังไงถึงจะเข้าไปหา
แหวนในโรงแรมแห่งนั้นได้ล่ะ” แม้จะรู้แล้วว่าแหวนของมารดาอยู่ที่ไหน
แต่ก็ยังหนักใจกับหนทางที่จะเข้าไปค้นหา เพราะจู่ๆ จะเดินทะเล่ทะล่ำ
เข้าไปในสถานที่ที่รุกราบแบบนั้นคงจะไม่่ง่ายนัก

“ไปสมัครเป็นพนักงานทำความสะอาดโรงแรมลิมะลิ” เอื่อมจันทรา
แนะนำอย่างหวังดี แต่คนที่ได้ฟังกลับย่นอถามเสียงสูงอย่างไม่เชื่อหู

“อะไรนะ! เธอพูดเล่นหรือว่าพูดจริงล่ะเอื่อม”

“หน้าฉันเหมือนคนพูดเล่นนั่นหรือมะลิ” เอื่อมจันทราแย้งด้วย

สีหน้านิ่งๆ ก่อนจะอธิบายว่าเหตุใดเธอจึงแนะนำให้เพื่อนเช่นนั้น

“ถ้าเธอเข้าไปพักที่นั่นแล้วหาของไปด้วยจะเสี่ยงมาก ค่าห้องพักก็ไม่ใช่จะถูกๆ นะ แต่ถ้าเธอไปสมัครเป็นพนักงานทำความสะอาด เธอจะไม่ถูกสงสัย เพราะตำแหน่งนี้คนมักไม่สนใจ สะดวกแก่การตามหาของ แต่ต้องทนลำบากหน่อยนะ”

“จริงสินะ มันเป็นอาชีพที่จะทำให้ฉันเข้าไปในโรงแรมแห่งนี้ โดยไม่มีใครสงสัย ตกกลางจ๊ะ ฉันจะไปสมัครเป็นพนักงานทำความสะอาดที่โรงแรมแห่งนี้จนกว่าภารกิจจะสำเร็จ” มะลิร้อยตัดสินใจในที่สุด แต่กระนั้นก็ยังไม่หมดข้อสงสัย

“เธอยังไม่ได้บอกเลยว่า ฐย์ภรณ์ที่เข้ามาขัดขวางฉันในความฝันมันหมายความว่ายังไง หรือว่ามันคือตัวถ่วงไม่ให้ฉันทำงานนี้สำเร็จง่ายๆ”

“อืม...จะว่าแบบนั้นก็ได้อ่ะ คนมีสัมผัสพิเศษพยักหน้าเบาๆ ก่อนจะกล่าวต่อที่เล่นทีจริง “แต่คนโบราณมักจะบอกว่า ถ้าฝันเห็นงูจะเจอเนื้อคู่ นะ ไม่แน่ว่าเธออาจจะได้พบเนื้อคู่เร็วๆ นี้ก็ได้”

“ไม่น่าจะใช้หรอก บอกตามตรงว่าฉันกลัวงูตัวนั้น ตัวมันใหญ่มึนทึมทึม แถมยังรัดไม่ปล่อยด้วย” มะลิร้อยกล่าวด้วยสีหน้าสยดสยอง

“ถ้าฝันเห็นงูตัวใหญ่ เนื้อคู่ของเธออาจจะไม่ใช่คนธรรมดา”

“ไม่ธรรมดา หมายความว่ายังไง” คนฝันเห็นงูขมวดคิ้วนี้ว่าหน้าอย่างสงสัย

“เธออาจจะมีเงิน มีอำนาจ และอาจจะไม่ใช่คนไทยแท้ก็ได้”

“ไม่นะ ฉันไม่ชอบของนอก เธอนึกภาพออกไหมเวลาผู้ชายตัวใหญ่ๆ มายืนอยู่ข้างๆ เรา มันหาความสมดุลไม่ได้เลยนะเออ อืม ดังนั้นถ้ามีผู้ชายต่างชาติมาจีบ ฉันจะรีบปฏิเสธทันทีเลย” คนไม่ชอบของนอก บอกเพื่อนสาวอย่างหนักแน่น

“ไม่ชอบคนต่างชาติเพราะเขาตัวใหญ่อย่างเดียวหรือมะลิ”

เออ้มจันทรารสร้างถามพลางจ้องหน้าเพื่อนนิ่งราวกับจะมองให้ทะลุ

ไปถึงภายใน

“ก็ถ้าตัวเขาใหญ่ อย่างอื่นมันก็ต้องใหญ่ตามไปด้วยใช่ไหมล่ะ
ฉันไม่กล้าเสี่ยง ฉันกลัว” มะลิร้อยสารภาพเสียงอ้อมแอ้ม

“ฉันเข้าใจแล้วละว่าเธอกลัวอะไร แต่ถ้าเป็นเนื้อคู่กันจริงๆ ยังไงก็
หนีไม่พ้นหรอกจ้ะ ฉันไปอาบน้ำก่อนนะ เดี่ยวค่อยคุยกันใหม่”

เอ๋อมจั้นทรราชยับตัวลุกขึ้นยืนแล้วหมุนตัวเดินไปทางห้องแต่งตัว
ทันทีหลังจากที่ระเบิดลูกใหญ่ไว้ให้เพื่อนสาว

“เนื้อคู่อะไรกัน เอ๋อมจะต้องแก้มึงพืดให้เรากลับแน่ๆ” มะลิร้อย
บ่นพิมพ์พาลงหรือตามองตามหลังเพื่อนสาวอย่างไม่ไว้ใจสักเท่าไร สีหน้า
ท่าทางของเอ๋อมจั้นทรราชอาจจะดูจริงจังอยู่ตลอดเวลา แต่ก็เชื่อว่าฝ่ายนั้น
จะอำเธอไม่เป็น แต่กระนั้นก็แอบหัวเราะใจอยู่ไม่น้อยเช่นกัน

บทที่ 2

มะลิร้อยมองเงาตัวเองผ่านกระจกเงาบานใหญ่ภายในห้องน้ำของโรงแรมชื่อดังใจกลางกรุงเทพฯ ด้วยสีหน้ากลั้มยิ้ม ในที่สุดเธอก็ได้เข้ามาเป็นพนักงานทำความสะอาดของโรงแรมเซอร์วิจันต์ตามความต้องการ แต่ยังหาจังหวะขึ้นไปยังชั้นผู้บริหารไม่ได้

“มะลิฯ”

“มีอะไรหรือคะพี่สวย” มะลิร้อยหันไปทางสาวไทยร่างท้วมวัยสามสิบต้นๆ ที่เดินเข้ามาในห้องน้ำพร้อมกับเอ่ยเรียกชื่อของตนด้วยสีหน้าสงสัย ผู้หญิงคนนี้ชื่อสวย ทำงานเป็นพนักงานทำความสะอาดของโรงแรมแห่งนี้มาครึ่งปีแล้ว

“หยิบฉลากไปหนึ่งชิ้นค่ะ” สวยบอกพร้อมกับยื่นกล่องใบเล็กไปตรงหน้าพนักงานทำความสะอาดสาวคนใหม่ด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร

“จับฉลากอะไรกันหรือคะ”

“หยิบไปก่อนค่ะ เดี่ยวพี่จะบอกทีหลัง”

“ตกลงค่ะ” มะลิร้อยพยักหน้า จากนั้นก็หยิบกระดาษชิ้นเล็กที่ถูกม้วนเพื่อไม่ให้เห็นตัวอักษรที่อยู่ด้านในขึ้นมาจากกล่องใบเล็กหนึ่งชิ้นตามกติกา แม้จะยังไม่รู้ว่าเพื่อนพนักงานให้จับฉลากอะไร แต่สาวน้อยก็คลี่มันออกมาอย่างลุ่มระทึก

“มันเขียนว่า ‘ได้’ คะพี่สวย”

“ดีใจด้วยนะมะลิ เธอได้มาร่วมงานलयกระทงคีนมะรีนนี้ด้วยละพี่ก็ได้เหมือนกัน” สวยแสดงความยินดีกับสาวรุ่นน้องด้วยสีหน้าดีใจ

เป็นเหตุให้อีกฝ่ายกระจำใจในทันที

“นี่คือการจับฉลากหารายชื่อพนักงานที่จะได้เป็นตัวแทนมาร่วมงาน
ลอยกระทงคืนมะรืนนี้หรือหะ”

“ใช่ค่ะ ปีนี้คุณชายใหญ่เจ้าของโรงแรมจะเดินทางมาจากลอนดอน
พนักงานของโรงแรมก็เลยกระตือรือร้นอยากมาร่วมงานนี้กันเยอะมาก
แต่พื้นที่มีไม่พอก็เลยให้มาแค่บางส่วน และวิธีคัดเลือกที่ยุติธรรมที่สุด
ก็คือการจับฉลากนี่แหละค่ะ” สวอยอธิบายด้วยใบหน้ายิ้มยิ้ม

“แผนกของเราก็มีส่วนร่วมกับเขาด้วยหรือหะ” มะลิร้อยเกิดความ
สงสัย เพราะไม่คิดว่าแผนกทำความสะอาดซึ่งเป็นแผนกที่ไม่มีใครสนใจ
จะมีส่วนร่วมในงานนี้ด้วย

“ผู้จัดการโรงแรมเป็นคนยุติธรรม ไม่เลือกเอาแต่แผนกสูงๆ หรือ
ค่ะ แผนกของเราได้สิทธิ์เข้าร่วมงานสี่คน เราสองคนโชคดีมากเลยนะ
มะลิที่ได้เป็นตัวแทนสองในสี่คนนั่น” หนึ่งในสี่คนที่จับฉลากได้กล่าว
ด้วยสีหน้าดีใจ

มะลิร้อยไม่ได้รู้สึกดีใจที่จับฉลากได้เลยสักนิด เพราะคิดเอาไว้
แล้วว่าจะไปลอยกระทงกับเอ๋อมนจันทร์ในสระของหมู่บ้าน แต่เมื่อคิดว่า
คืนพรุ่งนี้เธออาจจะหาโอกาสขึ้นไปสำรวจชั้นผู้บริหารได้ ก็รีบป้อน
ยิ้มแย้มแจ่มใสให้สมกับที่ได้เป็นตัวแทนของแผนกทันที

“โชคดีจริงๆ ค่ะพี่สวอย แล้วเราจะต้องทำอะไรบ้างหะ”

“แค่แต่งชุดไทยสวยๆ มาร่วมงานค่ะ”

“ต้องแต่งชุดไทยด้วยหรือหะ” สีหน้ายิ้มแย้มก่อนหน้ากลับกลายเป็น
สีหน้าฉงน

“ใช่ค่ะ มันเป็นธิมของงานนี้ ทุกคนที่ได้มาร่วมงานจะต้องแต่ง
ชุดไทยให้เข้ากับเทศกาลค่ะ”

ถ้าไม่เห็นแก่ภารกิจที่รออยู่ข้างหน้า มะลิร้อยจะขอสละสิทธิ์ที่มี
ผู้ปวารณาจะได้ในทันที เพราะไม่ชอบอะไรที่มันยุ่งยาก ที่สำคัญเธอจะ

ต้องเสียเงินไปเช่าชุดไทยอีกด้วยสิ แต่ไหนๆ ก็ลงทุนถึงขนาดนี้แล้วก็ต้อง
เดินหน้าต่อไป

“อ้อ...ค่ะ” สาวรุ่นน้องพยักหน้าเข้าใจและบั้นหน้ายิ้มเหมือนจะ
ปรีดาในโอกาสที่ตัวเองได้รับ

“ตอนนี้ได้ครบสี่คนแล้ว พี่ขอตัวไปแจ้งรายชื่อให้ผู้จัดการทราบ
ก่อนนะคะ”

“ตามสบายค่ะพี่สวย”

เมื่อคล้อยหลังพนักงานทำความสะอาดสาวรุ่นพี่ รอยยิ้มบนใบหน้า
ของมะลิร้อยก็เลือนหายไป สีหน้าหนักใจก็เข้ามาแทนที่

“ถ้าเจ้าของโรงแรมเดินทางมาที่นี่ การทำงานของเราก็ลำบากขึ้น
นะสิ แฮ่...ไม่รู้อะไรจะมาทำไม” มะลิร้อยไม่ได้ยินดีเลยสักนิดที่เจ้าของ
โรงแรมจะเดินทางมาจากอังกฤษ แต่ดูเหมือนพนักงานของโรงแรมแห่งนี้
จะตื่นเต้นดีใจกันยกใหญ่ ช่างตรงข้ามกับความรู้สึกของเธอเหลือเกิน

ค ความพลุกพล่านที่เกิดขึ้นในช่วงบ่ายของวันนั้นสร้างความ
ประหลาดใจให้กับพนักงานทำความสะอาดสาวที่เพิ่งจะเข้ามาทำงานได้
ไม่กี่วันมาก เธอคิดไปไกลว่าอาจจะเกิดเรื่องขึ้นภายในโรงแรม อย่างเช่น
มีคนตายหรืออะไรทำนองนี้ เพราะท่าทางของพนักงานแผนกต่างๆ
ดูลุกลี้ลุกลอนซอบกอล

“เร็วๆ เข้าสิเธอ เดี่ยวก็ไม่ทันได้เห็นหรอก” พนักงานต้อนรับ
สาวสวยของโรงแรมเร่งเพื่อนสาวที่กำลังทำธุระอยู่ในห้องน้ำ

“เสร็จแล้วๆ” พนักงานสาวในเครื่องแบบเดียวกันเปิดประตูห้องน้ำ
ออกมา จากนั้นก็รีบล้างไม้ล้างมือและหมุนตัวหน้ากระจกเพื่อสำรวจ
ความเรียบร้อยของตน

“รีบไปกันเถอะ” คนทำธุระส่วนตัวเสร็จก่อนเร่งเร้า จากนั้น
ทั้งสองสาวก็พากันออกไปจากห้องน้ำอย่างรีบร้อน ปล่อยให้พนักงาน

ท่าความสะอาดยืนนิ่งอยู่ในนั้นเพียงลำพัง

“มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่” มะลิร้อยพิมพาลีหน้าหงาย ความสงสัย ทำให้เธอรีบตามสองสาวออกไปเพื่อค้นหาคำตอบ พบพนักงานสาวรุ่นพี่ที่อยู่แผนกเดียวกันกำลังยืนลับๆ ล่อๆ อยู่ตรงมุมที่สามารถมองเห็นล็อบบี้โรงแรมได้ถนัด

“เกิดอะไรขึ้นในโรงแรมหรือคะพี่สวย”

“เจ้าของโรงแรมมาคะมะลิ พนักงานตื่นตื่นกันใหญ่เลยคะ”

“คนไหนหรือคะ เจ้าของโรงแรม”

“เดินไปทางลิฟต์แล้วคะ คนอะไรก็ไม่รู้ หล่อเหมือนเทพบุตร”

มะลิร้อยรีบชะงักหน้ามองไปยังทิศทางที่พนักงานสาวรุ่นพี่บอกอย่างสงสัยใคร่รู้ นอกจากเธอแล้วก็ยังมีสายตาท่อหลายสิบคู่พุ่งไปยังทิศทางเดียวกัน เห็นเพียงแค่แผ่นหลังกว้างของชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีเข้มและผู้ติดตามอีกสองคนกำลังมุ่งหน้าไปยังลิฟต์ผู้บริหารและทันทีที่ทั้งสามพ้นไปจากบริเวณนั้น เสียงสนทนาของพนักงานทั้งชายและหญิง รวมไปถึงแขกที่มาเข้าพักก็ดังขึ้นจากหลายมุมภายในล็อบบี้

“มะลิจัดว่าเกิดเรื่องร้ายขึ้นในโรงแรมเสียอีกคะ ที่แท้ก็พากันมารอดูเจ้าของโรงแรมนี่เอง” มะลิร้อยกระจ่างใจเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในล็อบบี้โรงแรม เพราะดูเหมือนแต่ละคนจะให้ความสนใจและพูดถึงแต่บุรุษร่างใหญ่ที่เพิ่งเดินจากไปแทบทั้งสิ้น

“ทุกครั้งที่คุณชายใหญ่มาเมืองไทย พนักงานทุกคนจะออกอาการอย่างที่มะลิเห็นนั่นแหละ โดยเฉพาะสาวๆ มารอชื่นชมความหล่อเหลาของคุณชายใหญ่กันทั้งนั้นแหละคะ”

“คุณชายใหญ่ที่ว่าเขาหล่อมากหรือคะพี่สวย” คนหันเห็นแต่แผ่นหลังถามอย่างอยากรู้

“หล่อมากคะ หล่อไม่มีที่ติ เอาเป็นว่าวันมะริ่นี้มะลิจูเอาเองละกันว่าคุณชายใหญ่เจ้าของโรงแรมแห่งนี้หล่อขนาดไหน”

“มะลิจะรอดูคนหล่อค่ะ ว่าแต่ตอนนี้มะลิขอตัวกลับไปทำงานต่อก่อนนะคะ” เมื่อได้รู้ที่มาที่ไปของความวุ่นวายภายในโรงแรมก็เลิกสนใจและขอตัวกลับไปทำหน้าที่ของตัวเองต่อทันที

“พี่ก็จะไปเหมือนกันค่ะ” สวยบอกและเดินไปพร้อมๆ กับสาวรุ่นน้อง เพราะตงก็ทำงานในหน้าที่มาเช่นกัน

“เอ่อ... พี่สวยคะ ปกติเวลาคุณชายใหญ่มาที่นี่ ท่านจะอยู่ที่ห้องพักหรือว่าห้องทำงานคะ” คนกำลังมีแผนการในใจเลียบเคียงถาม เธอจะรู้ว่าการลงมือปฏิบัติการช่วงเวลาใด

“พี่เองก็ไม่แน่ใจ แต่ถ้าให้เดาน่าจะอยู่ที่ห้องพักมากกว่าค่ะ เพราะท่านเดินทางมาพักก่อนโดยตรง คงจะอยู่ที่ห้องทำงานเฉพาะเวลาตรวจสอบรายได้ของโรงแรมเท่านั้นแหละ เสร็จจากงานลดยกระทงก็คงจะไปหัวหินหรือไม่ก็ภูเก็ตต่อเลยคะ”

“แล้วแต่ละครั้งที่มา เขาอยู่เมืองไทยนานไหมคะ”

“ประมาณหนึ่งเดือนเห็นจะได้ค่ะ”

“นานขนาดนั้นเลยหรือคะ” มะลิร้อยย้อนถามเสียงสูงอย่างลึมตัว

“ไม่นานหรอกค่ะ พี่และพนักงานสาวๆ อยกมาให้คุณชายใหญ่อยู่เมืองไทยนานเป็นปี หรือไม่ก็อยู่บริหารงานที่นั่นตลอดไปเลยด้วยซ้ำ”

คำตอบของพนักงานสาวรุ่นพี่ทำให้มะลิร้อยถึงกับพูดไม่ออกและหมดคำถามไปโดยปริยาย เธอเชื่อแล้วว่าสุขภาพสตรีที่ทำงานในโรงแรมแห่งนี้คล้ายโคล้ทหลงไหลเจ้าของโรงแรมจริงๆ คงจะมีแต่เธอเท่านั้นที่อยากให้เขากลับไปไวๆ หรือไม่ก็ให้เดินทางไปตรวจงานโรงแรมสาขาอื่นในเครือเดียวกัน เธอจะได้ปฏิบัติภารกิจให้เสร็จสิ้น แต่ดูเหมือนมันจะไม่ง่ายอย่างที่คิดเสียแล้ว

วังสูงใหญ่ของประธานกรรมการบริหารหนุ่มผู้กุมบังเหียนโรงแรมเซอร์ริงตันก้าวออกมาจากลิฟต์ผู้บริหารเมื่อถึงชั้นเป้าหมาย

ก่อนจะสาวเท้าตรงไปหยุดยืนอยู่หน้าห้องห้องหนึ่ง แต่ไม่ใช่ห้องที่เอาไว้
พำนักเวลาเดินทางมาเมืองไทย ไบหน้าคัมสันแบบหนุ่มตะวันตกหันไป
ทางหนึ่งในสองคนสนิทที่ติดตามมาพร้อมกับพยักหน้าเบาๆ เป็นสัญญาณ

คริสค้อมกายให้นายหนุ่มของเขาอย่างสุภาพ ก่อนจะยกมือขึ้นเคาะ
ประตูห้องบานใหญ่สองครั้งและยืนรออย่างสงบนิ่ง แต่เมื่อไม่มีการ
ตอบรับจากผู้ที่อยู่ด้านในจึงเคาะเรียกอีกสองครั้ง หลังจากนั้นก็ถอยกลับ
ไปยืนหลบอยู่ด้านหลังผู้เป็นเจ้านายอย่างรู้ดี และไม่ก็อดใจต่อจากนั้น
ประตูบานหรือก็ถูกกระซกเปิดตามอารมณ์ที่คุกรุ่น

“ใครเคาะประตูวะ!” เสียงโวยวายที่เต็มไปด้วยความฉุนเฉียว
เกรี้ยวกราดนั้นดังมาจากเจ้าของร่างสูงใหญ่ไบหน้าคัมสัน ผมเผ้าค่อนข้าง
ยุ่งเหยิง และทั้งเนื้อทั้งตัวของเขามีเพียงผ้าขนหนูสีขาวผืนใหญ่ปิดกาย
ท่อนล่างไว้หมิ่นเหม่

“คนของฉันทนเอง มีอะไรไหม” เจ้าของสถานที่ย้อนถามเสียงขรัม
พร้อมกันนั้นก็ถอดแว่นกันแดดแบรנדดังที่ใส่เพื่ออำพรางไบหน้าระหว่าง
เดินผ่านพวกไทยมุงออกจากไบหน้าด้วยท่าทางสงบเยือกเย็น

“เฮียฉณน! มาตั้งแต่เมื่อไรครับ” เสียงโวยวายของชายหนุ่มหน้าตา
ดีเปรเปลี่ยนไปทันที สีหน้าเอาเรื่องก่อนหน้านี้ก็กลายเป็นยิ้มยิ้ม
เมื่อรู้ว่าคนที่มาก่อวุ่นเวลาหาความสุขส่วนตัวของตนก็คือพี่ชายใหญ่
ร่วมสายโลหิตเดียวกันกับเขา อีกทั้งยังเป็นเจ้าของโรงแรมแห่งนี้ตนเอง

“มาเมื่อนายเห็นนี่แหละออกัสท์” พี่ชายใหญ่ตอบน้องชายตรงๆ
และกวนๆ

“ตอบได้ดีมากครับ ว่าแต่เฮียรู้ได้ยังไงว่าผมอยู่ที่นี้” ทายาทคนที่
สอง หรือก็คือ ออกัสท์ ลิงหา เซอร์ริงตัน เอ่ยถามพี่ชายอย่างสงสัย

“ก็เพราะรถจากรั้วสีดาราคลิบกว่าล้านที่จอดอยู่หน้าโรงแรม
ของฉันทนนี่ไงล่ะ เห็นแค่นั้นก็รู้แล้วว่านายจะต้องพาสาวมานอนกที่นี้
แน่ๆ” พี่ชายใหญ่บอกจุดสังเกตของตนด้วยสีหน้าสงบนิ่ง แม้ท่าทางของ

ฉอนจะดูเหมือนเย็นชาไม่ใส่ใจเรื่องของใคร แต่จริงๆ แล้วเขาจดจำรายละเอียดและเอกลักษณ์ส่วนตัวของน้องชายทั้งสี่คนได้เป็นอย่างดีทีเดียว

“เฮียรู้ว่าผมพาสาวมานอนกกแล้วจะรีบมาก่อนนอนทำไม น่าจะรอให้ผมเสร็จภารกิจก่อนแล้วค่อยมาเคาะเรียกก็ได้”

“ขึ้นมาตอนนั้นนายก็ซิงกลับไปก่อนนะสิ มาตอนนั้นแหละดี จะได้ทวงหนี้ที่ค้างชำระด้วย”

“หนี่อะไรครับเฮียฉอน” ออกัสท์ทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ว่าพี่ชายใหญ่กำลังเอ่ยถึงเรื่องอะไร

“ก็เรื่องค่าเช่าห้องที่นายไม่เคยชำระเลยนะสิ พาสาวมานอนกกในโรงแรมแต่ไม่ยอมจ่ายค่าห้อง มันบ่งบอกถึงความงกของนายนะออกัสท์”

“ช่วยรักษาภาพลักษณ์ของผมหน่อยสิเฮียฉอน สาวนอนอยู่ข้างในนะ เดี่ยวผมก็เสียหน้าหมดหรอก” ออกัสท์รีบปราบพี่ชายด้วยกลัวว่าเสียงนั้นจะดังไปถึงหูสาวคู่ขาที่นอนเปลือยกายอยู่ภายในห้อง

“นายมีภาพลักษณ์ให้ต้องเสียด้วยหรือออกัสท์ เท่าที่ฉันรู้ นายเป็นศูนย์รวมของความร้ายกาจไม่ใช่หรือ” ฉอนกระตุกยิ้มมุมปากหลังเอ่ยคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบนั้นออกไปแล้ว

“ใครว่า ผมนะนิสัยดีที่สุดในบรรดาพี่น้องทั้งห้า แถมยังใช้ชีวิตอย่างสมถะอีกด้วย” ออกัสท์แย้งพี่ชาย

“ใช้รตราคาสิบกว่าล้าน พาสาวมานอนค้างโรงแรมแทนที่จะเป็นมานูตธรรมดา นีนะหรือนิยามคำว่าสมถะของนาย” ฉอนว่าและรีบเอ่ยต่อทันทีที่น้องชายอ้าปากจะคัดค้าน “ถึงเราจะเป็นพี่น้องร่วมท้องเดียวกันก็ไม่มิลิทธิพิเศษใดๆ ทั้งสิ้น ขนาดตัวเครื่องบินฉันยังต้องจ่ายให้เชิร์ททุกครั้ง ค่าไวน์ที่สั่งจากเซตาก็ต้องจ่ายเหมือนกัน อย่าว่าแต่คนอื่นเลย ผลไม้ที่สั่งมาจากสวนของนายฉันก็จ่ายครบทุกบาททุกสตางค์ ที่ฉันพูดมาทั้งหมดนั้นหวังว่านายจะเข้าใจ”

บทสนทนาของสองพี่น้องตระกูลดังทำให้คริสกับทิมต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะปรับสีหน้าให้ดูเหมือนไม่รู้สึกรึอะไร ทั้งๆ ที่ข้างในจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว

“แจกแจกละเอียดยิบขนาดนั้นจะไม่เข้าใจได้ไงละเสียฉอน”

ออกัสท์ประชดพี่ชาย แต่ก็ยอมจำนนให้กับเหตุผลเหล่านั้น เพราะมันถูกต้องทุกประการ “ผมขอเวลาทำภารกิจที่ค้างค้างให้เสร็จก่อน แล้วจะตามไปชำระหนี้ให้ โอเคไหมครับ”

“ฉันไม่ใจร้ายถึงขนาดบังคับให้นายชำระหนี้ตอนนี้หรอกออกัสท์”

คนเป็นพี่กล่าวด้วยรอยยิ้มจางๆ แต่เป็นรอยยิ้มที่ช่างกวนเหลือร้ายในความรู้สึกของออกัสท์

“ผมควรจะซาบซึ้งในน้ำใจของเฮียไซ้ไหม” ออกัสท์เหินแสมอย่างหมั่นไส้

“ถ้านายทำตามกฎกติกาตั้งแต่ที่แรกก็ไม่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นหรอกออกัสท์ เฮียไซ้ห้อง ใช้ผู้หญิงของนายตามสบาย เสร็จแล้วตามไปเคลียร์บัญชีค่าห้องที่ค้างชำระทั้งปัจจุบันและย้อนหลังให้เรียบร้อยด้วย”

ฉอนกล่าวทิ้งท้าย ก่อนจะผละจากไปด้วยรอยยิ้มของผู้ชนะ

“งกเป็นบ้าเลยเฮียเรา” ออกัสท์บ่นตามหลังพี่ชายใหญ่ของเขา ก่อนจะกลับเข้าห้องด้วยท่าทางฮึดฮัดจิตใจเป็นอย่างยิ่ง

ฉอนทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้พักผ่อนภายในห้องพักส่วนตัวสุดหรูหรารของตน เขี่ยขาขึ้นวางบนที่พักเท้าในท่วงท่าผ่อนคลาย ตั้งใจจะพักผ่อนสักครู่หลังจากต้องทนกับความวุ่นวายมาหลายชั่วโมง แต่ดวงตาสีควันบุหรือหลับลงได้ไม่กี่วินาที เสียงของทิมก็ดังขึ้นใกล้ๆ

“ขออนุญาตครับคุณชายใหญ่ครับ คุณชายเล็กโทรมาครับ”

ทิมรายงานนายหนุ่มของเขาอย่างเกรงใจ ถ้าไม่ใช่สายของคนในครอบครัวของเจ้านาย ทิมจะบอกปิดทันที แต่ถ้าใช้ก็จำเป็นต้องเลี้ยง

รายงาน

ชื่อที่คนสนิทกล่าวถึงนั้นทำให้ฉอนผ่นลมหายใจยาว ไม่ต้องเดา เขาก็รู้ได้ทันทีว่าน้องชายคนเล็กโทร. มาด้วยเรื่องอันใด มหาเศรษฐีหนุ่ม ไม่ได้ลืมตา แต่แบมือรอรับโทรศัพท์ ซึ่งก็วางลงบนฝ่ามือของเขาอย่างรวดเร็วทันใจ ก่อนจะเดินจากไปอย่างรู้มารยาท

“สวัสดิ์ครับป้าฉอน” เสียงทักทายของทายาทคนสุดท้ายของตระกูล ซึ่งก็คือ เซิร์ท เสกลีทซ์ เซอร์ริงตัน ดังมาตามสายทันทีที่ฉอนแบโทรศัพท์กับใบหูของเขา

แรกที่เดียวฉอนเกลียดสรรพนามที่น้องชายคนเล็กใช้เรียกตน มาก แต่เมื่อนึกถึงว่าบิดาให้ความรักกับน้องชายคนเล็กน้อยกว่าทุกคน พี่ชายใหญ่อย่างเขายังใจต้องยอมรับสรรพนามนั้นมาจนทุกวันนี้ และแม้ว่าอีกฝ่ายจะค่อนข้างเอาแต่ใจ แต่เขาก็พยายามที่จะไม่ถือสา

“สวัสดิ์เซิร์ท ฉันรู้แล้วว่านายโทร. มาทำไม ฉะนั้นไม่ต้องพูดก็ได้”

“อ้าว...ป้ารู้ได้ยังไง ในเมื่อผมยังไม่ได้พูดอะไรนอกจากทักทายป้า อย่างเดียว” เซิร์ทถามอย่างสงสัย

“ทำไมฉันจะไม่รู้ ในเมื่อเรื่องที่นายมักจะโทร. หาฉันมันมีอยู่ เรื่องเดียวเท่านั้น คือขอขอบคุณฉันที่ใช้บริการสายการบินของนาย”

ผู้เป็นพี่ชายอธิบายอย่างรู้เท่าทันความคิดของน้องชายคนเล็ก เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เซิร์ทโทร. หาเขาเพื่อขอบคุณที่ใช้บริการสายการบิน จริงอยู่ว่ามันคือการเอาใจลูกค้า แต่ไม่จำเป็นต้องโทร. มาทุกครั้งก็ได้

“ถูกต้องแล้วครับ สมแล้วที่ผมยกให้เป็นป้า” เจ้าของสายการบิน ซึ่งดั่งประจักษ์พี่ชายใหญ่

“ไม่ต้องมาชมฉัน อ้อ! วันหลังถ้าจะโทร. มาด้วยเรื่องนี้อีก ไม่ต้องแล้วนะเซิร์ท”

“ทำไมล่ะครับป้า ผมกำลังเทกแคร์ลูกค้าวิไอฟิอยู่นะครับ”

คนปลายสายยังไม่หมดข้อสงสัย

“ถ้านายยังไม่อยากเสียลูกคำวี่ไอพีคนนี้ก็ทำตามอย่างที่ฉันบอก
ไอ้น้องชาย ไม่อย่างนั้นฉันจะไปใช้บริการสายการบินอื่น” ฌอนไม่ได้บอก
เหตุผลใดๆ แต่ยื่นคำขาดกลับไปให้คนปลายสาย ซึ่งอีกฝ่ายก็ไม่ได้เข้าช้
ถามต่อ เนื่องจากรู้นิสัยของพี่ชายใหญ่เป็นอย่างดี

“โอเคครับป้า เขาเป็นว่าเรารู้กันนะครับ” คนปลายสายรีบเออออ
เพราะกลัวจะเสียลูกคำวี่ไอพี

“เข้าใจง่ายๆ แบบนี้สิถึงจะสมกับเป็นน้องชายฉัน ว่าแต่ทำไม
ยังไม่หลับไม่นอนอีก” ฌอนทิ้งท้ายด้วยคำถาม เพราะอีกซีกโลกหนึ่งที
น้องชายพำนักเป็นเวลาพักผ่อน

“ผมตกใจตื่นนะป้า นึกขึ้นมาได้ว่ายังไม่ได้อะไร.หาปากก็เลยรีบโทร.
มาก่อน อีกเดี๋ยวก็จะนอนต่อแล้วละครับ”

“รีบๆ ไปนอนเลยเชิร์ท” คนเป็นพี่ชายเอ่ยไล่ตรงๆ

“ไม่คิดว่าปากก็เป็นห่วงสุขภาพของผมเหมือนกัน” คนปลายสาย
ทำเสียงซาบซึ้ง

“เปล่า...ฉันจะพักสายตาบ้าง เดินทางไกลแล้วเพลีย” ฌอนรีบ
แก้ความเข้าใจนั้น เพราะถ้ายอมรับ เขาจะเสียฟอร์มทันที เรื่องแบบนี้
ยอมไม่ได้ ต่อให้รักและห่วงใยน้องๆ แค่นั้นก็ตาม

“โอ้...ผมก็คิดว่าปากเป็นห่วง” เชิร์ทแสวงไอดครวญ เขารับรู้ด้วยใจ
ว่าพี่ชายใหญ่รักและเป็นห่วงเขาเสมอ เพียงแต่ไม่แสดงออกเท่านั้น

“งั้นผมไม่รบกวนป้าแล้วนะครับ ขอขอบคุณที่ใช้บริการสายการบิน
ของผมนะครับป้า โอกาสหน้าเชิญใหม่ะครับ” เชิร์ททิ้งท้ายด้วยคำพูดที่
เขาชอบใช้ เพราะครั้งต่อไปคงจะไม่ได้พูดแบบนี้อีก มิเช่นนั้นอาจจะเสีย
ลูกคำวี่ไอพีไปจริงๆ จากนั้นก็ชิงวางสายก่อนพี่ชายเพื่อความปลอดภัย
ของตัวเอง

“น้องชายแต่ละคนของเรามีดีแค่หน้าตาและความร่ำรวยจริงๆ
เรื่องนิสัยใช้ไม่ได้เลยสักคน”

พี่ชายใหญ่ของตระกูลบันพิมพ์พาลางนี้ไปถึงห้องชายอีกสองคน นั่นก็คือ เซตต์ ลิบทิส เซอร์ริงตัน ซึ่งจนปานนี้เขาก็ยังเดาใจหมอนั้นไม่ออก และต้องใช้ความพยายามอย่างมากกว่าจะสื่อสารกันเข้าใจ และอีกคนก็คือ จาค็อบ สามภพ เซอร์ริงตัน สำหรับคนนี้ถ้ามีปัญหาคืออะไร เขาถึๆ แต่ถ้าเหตุการณ์ปกติจะหายเข้ากลีบเมฆ แม้ว่าพวกเขาห้าพี่น้องจะไม่ได้อยู่ร่วมบ้านเดียวกัน แต่ความสัมพันธ์ฉันพี่น้องก็ยังเหนียวแน่น เพียงแต่ไม่แสดงออกอย่างเปิดเผยเท่านั้น

หลังเลิกงานเย็นวันนั้น มะลิร้อยก็กลับบ้านด้วยท่าทางอิดโรย รู้สึกปวดเมื่อยไปทั้งร่างกาย อาจจะเป็นเพราะเธอไม่เคยทำงานแบบนี้มาก่อน ร่างกายจึงปรับตัวไม่ทัน รวมไปถึงการเดินทางโรงแรมขนาดใหญ่แห่งนั้นด้วย

“มะลิลกลับมาแล้วจะยาย” มะลิร้อยเห็นยายนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น ก็เข้าไปทักทาย และรีบปรับสีหน้าให้ดูเหมือนสดใส เพราะไม่อยากให้ยายเป็นกังวล แต่กระนั้นคนอาบน้ำร้อนมาก่อนก็จับสังเกตได้ไม่ยาก

“ที่ทำงานใหม่เป็นยังไงบ้างล่ะมะลิ” มาลัยเลียบเคียงถามหลานสาว “ก็ดีจ้ะยาย แต่ค่อนข้างเหนื่อยหน่อยจ้ะ” มะลิร้อยไม่ได้ปิดบังยายว่างานที่เธอทำคือตำแหน่งอะไร เพียงแต่อธิบายให้ท่านทราบว่าจะทำงานนี้แค่ชั่วคราวเท่านั้น ทำรอบบริษัทที่ไปสมัครงานเอาไว้เรียกตัวไปสัมภาษณ์ ซึ่งยายมาลัยก็ไม่ได้คัดค้านแต่อย่างใด ทั้งนี้ก็เพราะอยากให้หลานสาวออกไปหาประสบการณ์และรับรู้ความลำบากของการทำงานหนักนั่นเอง

“ตีมน้ำก่อนล่ะมะลิ” ทิตยาเดินเข้ามาสมทบพร้อมกับแก้วน้ำตีม “ขอบคุณค่ะพี่ยา” คนกลับมาเหนื่อยๆ ยิ้มขอบคุณ ก่อนจะยกแก้วน้ำขึ้นดื่มทีเดียวกครั้งก่อนแก้วด้วยความกระหาย

“ค่อยๆ ดื่มน้ำก็ได้ เดี่ยวก็ล้าล้าเอ้อรอก” ผู้เป็นยายเอ่ยปรามพลาง

สายหน้า แต่สายตาที่ทอดมองหลานสาวเต็มไปด้วยความรักและเอ็นดูยิ่ง

“พ่ຽงนี้มะลิอาจจจะกลับค้ำหน່อยนะจ๊ะยาย” คนมีน้ำใจกล่าวกับ
ผู้เป็นยายขณะวางแก้วที่มีน้ำเหลืออยู่เพียงนิดกลับคืนที่เดิม

“จะไปเถลไถลที่ไหนละอี” ผู้เป็นยายรู้ว่าหลานสาวไม่ใช่คนเถลไถล
แต่ก็แกล้งถามไปอย่างนั้น

“เปล่าจ๊ะยาย มะลิจะไปหาเช่าชุดไทยนะจ๊ะ” หลานสาวอธิบาย

“เข้ามาทำไม” ผู้เป็นยายทำหน้าที่จ้งนงายกับคำอธิบายนั้น

“ทางโรงแรมเขาจัดงานกระทงใหญ่ มะลิจะต้องไปร่วมงานนี้
ในฐานะพนักงานคนหนึ่ง แถมยังต้องแต่งชุดไทยอีกด้วยจ๊ะยาย มะลิ
ไม่ยอมใส่เลย แต่ก็จ้งเป็นต้องใส่”

“แต่งชุดไทยก็สวยไปอีกแบบนะคะมะลิ” ทิตยาเอ่ยยิ้มๆ

“แต่มันเดินเห็นลำบากอะพี่ยา แถมยังต้องเสียเงินค่าเช่าชุดอีก”

มะลิร้อยรู้ว่าตัวเองไม่มีรายได้ โชคดีที่บิดามารดามีเงินฝากเพื่อ
การศึกษาเอาไว้ให้ จึงไม่ติดขัดมากนัก แต่เงินจำนวนนั้นเหลืออยู่ไม่มาก
แล้ว ต้องรัดเข็มขัดและมีรัชย์สัถให้มาก อะไรที่ไม่จ้งเป็นจ้งจ้ง เธอจะ
ตัดท้งท้นที ส่วนค่าใช้จ้งายภายในบ้านส่วนใหญจะมาจากค่าขายขนม
ของยาย ที่อยู่อย่างไม่เดือดร้อนก็เพราะครอบครัวของเธอใช้จ้งอย่าง
พอเพียงนั่นเอง

“จะไปเช่าทำไมให้เสียเงินละมะลิ แม่เราเขาก็เคยมีอยู่ชุดหนึ่ง
ยายเก็บไว้ในตัวเสื้อผ้านะ ขึ้นไปลองใส่ดูสิ ถ้าไม่พอติจะติรับเอามาแก้”

ผู้เป็นยายบอกเสียงนุ่ม

“ดีจ้งเลยจ๊ะยาย ว่าแต่แม่ของมะลิซื้อมาใส่เนื่องในโอกาสอะไรจ๊ะ”

น้ำเสียงของมะลิร้อยบ่งบอกถึงความคิดใจและใคร่รู้

“แม่เราเขาเคยประกวดนางนพมาศ ทางผู้สนับสนุนเขาก็เลยยกให้
ใส่แค่ครั้งเดียวเองมั้ง” มาลัยทำความเพียงคร่าวๆ เพราะไม่ยอมเอ่ยถึง
ลูกสาวที่จากไปให้ตัวเองต้องอาลัยอีก

“ฉันมะลิขอตัวขึ้นไปลองชุดก่อนนะจ๊ะยาย” ร่างบางเอ่ยพร้อมกับ
ขยับลุกขึ้นยืนเต็มความสูง

“ถ้าใส่ไม่พอดีก็เอามาให้พี่ช่วยแก้ทรงให้นะคะมะลิ” ทิตยาขันอาสา
เพราะเธอเคยเรียนเย็บผ้ามาก่อนที่จะไปเรียนทำขนม

“ค่ะพี่ยา” มะลิร้อยรับคำด้วยรอยยิ้มสว่างไสว ก่อนจะเดินแกมวิ่ง
ตรงไปยังบันไดไม้ที่ทอดตัวขึ้นไปยังชั้นที่สองของทาว์นเฮาส์อย่าง
กระตือรือร้น ท่ามกลางสายตาดูเฝ้าของคนที่เหลืออยู่ในห้องนั้น

ภายในห้องพักกว้างขวางของทายาทคนโตแห่งตระกูลเซอร์ริงตัน
ห้องพักที่ถูกออกแบบและตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ที่สั่งทำขึ้นเป็นพิเศษ
สวยงามหรูหราหน้าพักอาศัย อีกทั้งยังสามารถมองเห็นวิวทิวทัศน์ของ
กรุงเทพฯ ทางฝั่งที่ติดกับแม่น้ำสายหลักได้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะ
ยามค่ำคืนเช่นนี้จะเห็นแสงสีของอาคารที่อยู่อีกฟากฝั่งของแม่น้ำ ซึ่งก็เป็น
ภาพที่ห้ามองอยู่ไม่น้อย

“ขออนุญาตครับคุณชายใหญ่” ทิมเอ่ยกับผู้เป็นนายที่ยืนล้าง
กระเป๋าทอดสายตามองไปยังทิวทัศน์ยามค่ำคืนเบื้องหน้าผ่านผนัง
กฤษกรกระจกอย่างเกรงใจ

“มีอะไรครับ” ฉอนบอกคนสนิทขณะที่ยังยืนอยู่ในอิริยาบถเดิม

“ปีนี้ทางโรงแรมจะจัดงานลอยกระทงครั้งยิ่งใหญ่เพื่อเอาใจ
นักท่องเที่ยวต่างชาติที่เข้ามาพักในโรงแรมเซอร์ริงตัน ทางผู้จัดการจึงส่ง
หนังสือขอเรียนเชิญคุณชายใหญ่ไปเป็นประธานในงานนี้ครับ”

“งานที่ว่าจะมีขึ้นเมื่อไร” คนที่ไม่ค่อยจะรู้เรื่องประเพณีของไทย
เท่าไรเอ่ยถาม

“วันมะรืนนี้ครับคุณชายใหญ่ งานจะเริ่มตั้งแต่หกโมงเย็นจนถึง
เที่ยงคืนครับ”

ทิมบอกรายละเอียดของงานด้วยท่าทางสำรวม ความจริงเรื่อง

หยุกหยิมแบบนี้เขาไม่อยากนำมาแจ้งแก่ผู้เป็นนายเพราะรู้นิสัยของอีกฝ่าย เป็นอย่างดี เจ้านายของเขาไม่ชอบความวุ่นวาย ไม่ชอบงานบันเทิงเริงรมย์ แต่เมื่อเห็นความหวังดีและความตั้งใจของพนักงานทุกคนที่ทำงานเพื่อชื่อเสียงของโรงแรมเซอร์วิจตัน เขาก็จำเป็นต้องเสี่ยงรายงาน แม้จะพอรู้คำตอบ อยู่แล้วก็ตาม

“ฉันจะต้องทำยังไงบ้างล่ะ”

คำถามของนายหนุ่มทำให้ทิมนิ่งอึ้งตะลึงงันไปหลายอึดใจ เพราะมันบ่งบอกหลายๆ ว่าเจ้านายไม่ได้ปฏิเสธที่จะไปร่วมงานนี้

“แค่ไปลอบกระหนงที่ทางพนักงานร่วมมือร่วมใจกันทำขึ้นมาเท่านั้น ครับ”

“อืม... ถึงเวลานั้นก็บอกฉันอีกทีละกัน”

“ครับคุณชายใหญ่ ผมขอตัวไปแจ้งให้ผู้จัดการโรงแรมทราบก่อน นะครับ” ทิมรับคำอย่างแข็งขัน

“อืม...” ฌอนรับคำในลำคอเบาๆ ขณะที่สายตาของเขายังทอดมองไปเบื้องหน้า ปกติเขาเป็นคนชอบความสงบ เกลียดความวุ่นวาย แต่ก็แปลกที่เขาไม่ปฏิเสธงานนี้

ทิมลอบยิ้มในหน้าก่อนจะพาตัวเองออกไปจากห้องนั้นอย่างว่องไว รวากับกลัวว่าถ้าเข้าไปอีกเพียงนาที เจ้านายของเขาอาจจะเปลี่ยนใจก็เป็นได้

“อะไรมาดลใจให้เราตอบรับวะ” คล้อยหลังคนสนิท คุณชายใหญ่ แห่งเซอร์วิจตันก็ก่นด่าตัวเองด้วยสีหน้างุนงงสงสัยที่ตอบตกลงจะไปร่วมงานลอบกระหนงในวันมะรืนนี้ ซึ่งมันขัดกับนิสัยของเขาเป็นอย่างมาก ครั้นจะเรียกตัวทิมมาบอกปฏิเสธก็ใช่ที่ เพราะเขาเป็นคนที่พูดคำไหน คำนั้น จึงได้แต่หงุดหงิดกับการตัดสินใจของตัวเองอยู่เพียงลำพัง

คินั้นหลังจากอาบน้ำเสร็จเรียบร้อยแล้ว มะลิร้อยก็โทรศัพท์ไปปรับทุกข์กับเพื่อนสนิทเรื่องภารกิจที่ตัวเองกำลังทำอยู่ เพราะดูเหมือน

แผนการที่วางเอาไว้จะไม่ราบรื่นอย่างที่คิดเสียแล้ว

“เจ้าของโรงแรมมาอยู่เป็นเดือนแบบนี้ ฉันจะมีโอกาสขึ้นไปหา
แหวนที่ห้องทำงานของเขาหรือเปล่านั้นไม่รู้สิเอื้อม”

“ต้องมีสิ เขาจะต้องเพลอบ้างละ” เอื้อมจันทรายืนยืนยันด้วยรู้ว่า
มะลิร้อยมีความมุ่งมั่นแค่ไหน แม้อีกฝ่ายจะชอบบ่นเหมือนคนขาด
ความมุ่งมั่นใจก็ตาม

“ว่าแต่เธอสำรวจทางหนีทีไล่เรียบร้อยแล้วหรือยัง”

“วันนี้ฉันเดินสำรวจมารอบหนึ่งแล้วละ โรงแรมก็ใหญ่โตเหลือเกิน
เดินตั้งนานยังไม่ทั่ว ทำเอาฉันเมื่อยเนื้อเมื่อยตัวไปหมด” คนมีความ
มุ่งมั่น แต่ชอบบดต้นไปก่อนใช้ระบายให้เพื่อนสาวฟัง น้ำเสียงติดไปทาง
กลัดกลุ้ม

“ที่ปิ่นให้ฉันฟังนี่ยังจะสู้ต่อไปหรือว่าจะยกเลิกภารกิจล่ะ”

คนปลายสายแสรังถาม

“ฉันแค่โทร.มาระบายให้เธอฟังเท่านั้น ยังไงฉันก็ต้องทำสิ่งที่ตั้งใจ
ให้สำเร็จ ไม่ว่าจะเหน็ดเหนื่อยแค่ไหนก็ตาม” มะลิร้อยบอกความตั้งใจ
ของตนอย่างหนักแน่น

“นั่นละคือคำยืนยันที่ฉันอยากได้ยินจากเธอ มะลิ ฉันเชื่อว่าเธอ
จะต้องทำได้”

“ขอบใจมากนะเอื้อม” คนได้รับกำลังใจคลี่คลายมบางๆ รู้สึกมีแรงใจ
ขึ้นมาทันที

“ไม่เป็นไร ว่าแต่ปีนี้เราจะไปล่องกระทงที่ไหนกันดีล่ะ”

คนปลายสายเปลี่ยนเรื่องสนทนา มะลิร้อยจึงนึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้
บอกเรื่องสำคัญให้เพื่อนสาวทราบ จึงถือโอกาสบอกเดี๋ยวนั้น

“ฉันลืมบอกเธออีกอย่าง ปีนี้ทางโรงแรมจัดงานล่องกระทงใหญ่
ฉันจับฉลากได้เป็นตัวแทนไปร่วมงานนี้ ตอนแรกฉันจะสละสิทธิ์ แต่พอ
คิดอีกทีว่าอาจจะมีโอกาสขึ้นไปสำรวจบนตึก ฉันก็เลยตัดตัดสินใจไปร่วมงาน

ด้วยตัวเอง”

“เธอตัดจิตใจถูกแล้วละมะลิ เพราะโอกาสไม่ได้มีมาบ่อยๆ ฉันลอยในสระที่บ้านก็ได้” เอื้อมจันทราไม่ได้ว่าอะไร อีกทั้งยังสนับสนุนให้เพื่อนไปร่วมงานของทางโรงแรมอีกด้วย

“เอาไว้ปีหน้าเราค่อยไปลอยด้วยกันนะเอื้อม” เธอรีบชวนล่องหน้าด้วยกลัวว่าเพื่อนจะน้อยใจ

“กลัวฉันน้อยใจเธออ ฉันไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวฉันจะชวนคุณยายของเธอกับคุณนมมาลอยด้วยกัน ท่านจะได้ไม่ต้องเหงา”

“ตอนนี้คุณยายก็หลงรักเธอจะแย่ เล่นเอาใจท่านแบบนี้ เดี่ยวคุณยายก็ลืมฉันกันพอดี แต่ฉันพูดจริงๆ นะเอื้อม ปีหน้าเราจะไปลอยกระทงด้วยกัน”

“ฉันมีความรู้สึกที่ว่าปีหน้าเราก็จะไม่ได้ไปลอยกระทงร่วมกันนะมะลิ”

“อ้าว...ทำไมล่ะ” มะลिर้อยขมวดคิ้วหน้าอย่างสงสัย

“ฉันรู้สึกแบบนี้จริงๆ นะ แต่ฉันมองไม่เห็นภาพในอนาคต ก็เลยตอบไม่ได้ว่าเป็นเพราะอะไร” เอื้อมจันทรา รู้สึกว่าชีวิตของเธอกับมะลिर้อยกำลังจะมีการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ แต่ไม่สามารถรู้ได้ว่าจะเปลี่ยนไปในทิศทางใดกันแน่

“หวังว่าจะไม่มีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นกับเราสองคนนะเอื้อม อย่างเช่นทะเลาะกันจนตัดขาดความเป็นเพื่อนอะไรทำนองนี้นะ” คนกลัวเสียเพื่อนกล่าวอย่างกังวล เอื้อมจันทราเป็นเพื่อนคนเดียวที่เธอคบหาอย่างสนิทใจ แม้ว่าฐานะของเธอกับอีกฝ่ายจะแตกต่างกันมาก แต่เพื่อนสาวคนนี้ก็ไม่เคยเย่อหยิ่งและถือตัวกับเธอและครอบครัว

“เธอเป็นเพื่อนที่เข้าใจและรู้จักฉันที่สุด ฉันไม่มีวันตัดขาดความเป็นเพื่อนกับเธอหรอกมะลิ อย่ากังวลไปเลย” คนปลายสายยืนยันความสัมพันธ์ด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ ตามสไตล์ของคนที่มีบุคลิกสงบเยือกเย็น แต่คนฟังรับรู้ได้ว่าทุกถ้อยคำล้วนออกมาจากใจของอีกฝ่ายทั้งสิ้น

“ฉันก็มีเธอเป็นเพื่อนสนิทคนเดียวเหมือนกัน เราจะไม่ทิ้งกันและจะเป็นเพื่อนรักกันตลอดไปใช่ไหมเอี่ยม”

“แน่นอนมะลิ”

คำยืนยันของเอี่ยมจันทราทำให้รอยยิ้มปริศนาเคลื่อนอยู่เต็มดวงหน้าตามตามธรรมชาติของมะลิร้อย ถ้าหากตอนนี้ไม่ใช่การสนทนาผ่านโทรศัพท์ เธอจะต้องดึงเพื่อนรักเข้ามากอดเป็นแน่แท้

“เออ...เอี่ยม เรื่องยู้งกษัตริย์ในฝันที่ฉันเคยเล่าให้เธอฟังมันจะเกี่ยวข้องกับคุณชายใหญ่เจ้าของโรงแรมเซอร์ริงตันหรือเปล่า ฉันรู้สึกว่าเขาเหมือนอุปสรรคขวากหนามที่ยิ่งใหญ่ของฉันเลย” มะลิร้อยโพล่งถามเมื่อจู่ๆ แผ่นหลังกว้างของคนที่เห็นเมื่อตอนกลางวันก็ผุดขึ้นมาในสมองของเธอ

“อืม...ก็อาจจะเป็นไปได้นะ เพราะเขามาในจังหวะที่เธอเตรียมลงมือปฏิบัติการค้นหาแหวนพอดี้ อีกอย่างนอกจากผู้ชายคนนี้แล้วก็ไม่มีใครที่เข้าข่าย ยังไงก็ระวังเขาเอาไว้ให้มากนะมะลิ”

“ฉันจะพยายามหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับผู้ชายคนนั้น และจะอยู่ให้ห่างจากเขาให้มากที่สุดจ๊ะ” มะลิร้อยรับรู้ได้ด้วยสัญชาตญาณว่าคุณชายใหญ่เจ้าของโรงแรมเซอร์ริงตันเป็นตัวอันตรายสำหรับตนอย่างยิ่ง จึงไม่คิดที่จะพาตัวเองเข้าไปใกล้เหมือนที่พนักงานส่วนใหญ่ทำกัน

“เธอจะต้องรอบคอบให้มากนะมะลิ เพราะเรื่องนี้มันเข้าข่ายลักทรัพย์ เป็นความผิดอาญาต่อแผ่นดิน ยอมความไม่ได้ ถ้าถูกจับตัวส่งตำรวจจะต้องถูกดำเนินคดี” แม้จะรู้ว่ามะลิร้อยเอาตัวรอดเก่งแค่ไหน แต่กระนั้นเอี่ยมจันทราก็ไม่ยากให้เพื่อนประมาท เพราะถ้าหากพลาดพลั้งจะเป็นเรื่องใหญ่ทันที

“งานนี้ฉันไม่ประมาทแน่นอน จะระวังหะเหมาะๆ ก่อนถึงจะลงมือไม่ต้องเป็นห่วงหรอกจ๊ะ นี่ก็ตึกแล้ว ฉันไม่กวนเวลาพักผ่อนของเธอแล้วนะ”

“ถ้ามีอะไรจะปรึกษาก็โทร.หาฉันได้ตลอดเวลา นะมะลิ”

“จ๊ะ กลับพื้นดินนะเอื้อม” มะลิร้อยกล่าวลาเพื่อนรัก ก่อนจะกดวางสายเมื่ออีกฝ่ายตอบรับกลับมา จากนั้นก็นอนคิดถึงบุพการีที่จากตนไปหลายปีแล้วพร้อมกับรำพึงออกมาเบาๆ

“คืนนี้มะลิอยากให้อพอกับแม่มาเข้าฝันอีกจังเลยคะ แต่ไม่เอาญักษ์ตัวนั้นนะคะ มะลิล้าง”

มะลิร้อยชนลุกซู่เมื่อนึกถึงงูตัวใหญ่ยักษ์ที่รัดตนไม่ยอมปล่อยในคืนที่ฝันเห็นแหวนของมารดา ถ้าไม่ตกใจตื่นเสียก่อนก็คงจะได้รู้ว่าการต่อสู้ระหว่างเธอกับงูตัวนั้นจะจบลงเช่นไร แต่ก็พอจะคาดเดาได้ว่าฝ่ายที่พ่ายแพ้หน้าจะเป็นเธอเองนั่นแหละ

บทที่ 3

วันลอยกระทงปีนี้เป็นวันที่มะลิร้อยตื่นตื่นเป็นอย่างมาก เหตุผลไม่ใช่เพราะเธออยากมาร่วมงาน ไม่ได้อยากเห็นหน้าประธานกรรมการบริหารหนุ่มที่พนักงานสาวทุกคนกำลังตกอยู่ในอาการนั้น แต่เธอตื่นตื่นกับภารกิจที่อาจจะได้ลงมือทำในช่วงที่ทุกคนกำลังสนุกกับงานเทศกาลประจำปีที่ยิ่งใหญ่นี้ต่างหากล่ะ

“มะลิ!” เสียงเรียกที่บ่งบอกอาการหนึ่งของพนักงานสาวรุ่นพี่ทำเอาคนที่เพิ่งจะเดินออกมาจากห้องล็อกเกอร์ ซึ่งทางโรงแรมมีไว้สำหรับพนักงาน โดยจะแยกชายและหญิงออกจากกันต้องเอ่ยถาม

“เอ่อ...มะลิเหมือนตัวประหลาดมากหรือคะ พี่สวยถึงได้ทำหน้าที่แบบนั้น”

“ใครว่า พี่กำลังตะลึงในความสวยของมะลิต่างหากล่ะ”

คนที่อยู่ในชุดไทยจักรีสีชมพูบานเย็น เพิ่มลุกเล่นด้วยการจับเดรปที่อก ประดับลูกไม้สีทอง ติดสไบลูกไม้สีเดียวกับตัวเสื้อ ตกแต่งด้วยผ้ายกตลอดลายอ่อนช้อยงดงาม แต่งหน้าบางๆ เก๋ล้ำมขี้นอย่างง่ายๆ ก็มมองสำรวจตัวเองอีกครั้ง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นถามพนักงานสาวรุ่นพี่ที่อยู่ในชุดไทยประยุกต์สีฟ้าด้วยสีหน้าไม่มั่นใจเอาเสียเลย

“พี่สวยพูดจริงหรือคะ อย่าหลอกให้มะลิดีใจเล่นนะคะ เพราะมะลิไม่เคยขาดความมั่นใจขนาดนี้มาก่อนเลยคะ”

“มะลิสวยมากจริงๆ มั่นใจได้เลยคะ”

“ขอบคุณที่ช่วยยืนยันคะ พี่สวยรู้ไหมคะว่าเมื่อก็มะลิไม่กล้าเดิน

ออกมาจากห้องน้ำเลยคะ ต้องรอให้คนว่างก่อนถึงจะย่องออกมา”

มะลิร้อยบอกเล่าด้วยสีหน้าซัดเซิน

“ถึงเราจะเพิ่งรู้จักกันแค่วันนี้ แต่พี่ดูออกนะว่ามะลิเป็นคน
เชื่อมั่นใจตัวเอง แต่ทำไมวันนี้ถึงได้กลายเป็นคนขาดความมั่นใจไปได้คะ”

“ก็เพราะว่ามะลิไม่เคยแต่งตัวแบบนี้มาก่อนเลยนะสิคะ แต่ได้ยืม
พี่สวยชมแบบนี้ก็มั่นใจขึ้นมากเลยคะ ถึงจะชมแค่คนเดียวก็ตาม”

เธอบอกเหตุผลด้วยรอยยิ้มที่กว้างขึ้น ความมั่นใจกลับคืนมา
อีกครั้ง

“พี่เพิ่งเห็นคนเดียวนี่คะ แต่ถ้าเดินออกไปข้างนอกรับรองว่าจะต้อง
มีแต่คนมองอย่างชื่นชม โดยเฉพาะหนุ่มๆ พนักงาน” สวยกล่าวด้วย
รอยยิ้มล่อเลียน

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกคะ เพราะมะลิไม่ใช่คนสวยสะดุดตา”

คนสวยพิศและมีเสน่ห์ถ่อมตัว

“ถ้าขึ้นออกไปพิสูจน์กันดีกว่าคะ นี่ก็ใกล้จะถึงเวลาเริ่มงานแล้ว”

“ไปคะ” มะลิร้อยพยักหน้าสั่นสนุน จากนั้นก็พากันเดินออกไป
ยังสถานที่จัดงาน นั่นก็คือด้านข้างของโรงแรมฝั่งที่ติดกับแม่น้ำนั่นเอง

คานโถงกว้างที่ติดกับแม่น้ำของโรงแรมเซอร์วิซตันสาขากรุงเทพฯ
ถูกเนรมิตให้เป็นสถานที่จัดงานลอยกระทงครั้งยิ่งใหญ่ รอบๆ บริเวณ
ประดับด้วยดอกไม้สีสวยหลากหลายชนิด และหลอดไฟหลากสีสัน
สร้างความตื่นตาและประทับใจให้กับแขกต่างชาติที่เข้ามาใช้บริการ
เป็นอย่างมาก และต่างก็ทยอยกันออกมาร่วมงานด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม
แจ่มใส

“มาไม่ได้ ตายๆ ฉันจะทำยังไงดีละทีนี้” ผู้จัดการสาวใหญ่้วยสีสับ
ตันๆ กำลังคุยโทรศัพท์มือถือด้วยสีหน้าเคร่งเครียดและหงุดหงิดระคน
กัน สาเหตุก็เนื่องมาจากว่าพนักงานสาวสวยที่ได้รับเลือกให้ถือกระทง

ร่วมกับเจ้าของโรงแรมต้องเสียอย่างกะทันหัน ไม่สามารถมาทำหน้าที่นี้ได้ และตอนนี้ก็ใกล้ถึงเวลาที่ประธานกรรมการบริหารหนุ่มจะลงมาร่วมงาน เต็มที่แล้ว

“โอเคๆ มาไม่ได้ก็ไม่เป็นไร เดี่ยวฉันหาคนใหม่มาแทนเอง”

“ขอโทษด้วยนะคะผู้จัดการ” คนปลายสายกล่าวขอโทษด้วยน้ำเสียง ระหือโรยแรง

“ไม่เป็นไร เธอพักผ่อนอยู่ที่บ้านก็แล้วกัน แค่นี้ก่อนนะ” กล่าวจบ ก็รีบกดวางสายอย่างว่องไว ก่อนจะก้มมือเรียกพนักงานสาวคนหนึ่ง ที่เดินผ่านเข้ามาในรัศมีสายตา

“เธอคนนั้นนะ มานี่หน่อยซิ”

เสียงเรียกที่ค่อนข้างดังทำให้สองสาวที่กำลังเดินเข้ามาในงาน หันขวับไปมองทางต้นเสียงอย่างพร้อมเพรียงกัน พบผู้จัดการสาวกำลัง มองมายังพวกตนอยู่พอดี

“ผู้จัดการเรียกเธอเนอะมะลิ” สาวกระซิบบอกสาวรุ่นน้องเบาๆ เพราะมันใจว่าเป้าหมายของผู้จัดการสาวน่าจะเป็นมะลิร้อย

“มะลิไม่รู้จักผู้จัดการ เขาน่าจะเรียกพี่สวยมากกว่าค่ะ” มะลิร้อย แียงด้วยน้ำเสียงดูเฉยๆ

“แต่สายตาของผู้จัดการพุ่งมาที่มะลินะ รีบเข้าไปหาเถอะ พี่จะไป เป็นเพื่อน”

“ค่ะ” มะลิร้อยรับคำสั่งๆ จากนั้นก็เดินเข้าไปหาผู้จัดการโรงแรม พร้อมกับสาวรุ่นพี่ เพราะท่าทางของคนที่เรียกเข้าไปหาดูร้อนรนชอบกล

“เธอเป็นพนักงานของโรงแรมใช่ไหม” ผู้จัดการสาวใหญ่เอ่ยถาม หญิงสาวในชุดไทยจักรีสีชมพูบานเย็นที่ทำให้เธอสะดุดตาตั้งแต่เห็น อีกฝ่ายเดินเข้ามาในงาน พลังกวาดสายตามองอีกฝ่ายอย่างพินิจ

“ค่ะ ผู้จัดการมีอะไรให้มะลิช่วยหรือเปล่าค่ะ” มะลิร้อยรับคำและ ถามอีกฝ่ายอย่างมีน้ำใจ

“เธอเห็นกระทรวงอันนั้นไหม” ผู้จัดการเอ่ยถามพร้อมกับชี้ไปยังกระทรวงขนาดใหญ่ ต้องใช้สองคนประคองในการลอยลงแม่น้ำ ซึ่งวางเด่นเป็นสง่าอยู่บนโต๊ะที่ประดับประดาอย่างสวยงาม

“กระทรวงที่เตรียมไว้ให้คุณชายใหญ่เจ้าของโรงแรมนะหรือคะ”

มะลิร้อยดิ่งสายตาดูกลับมาที่ผู้จัดการพร้อมกับทวนถามเพื่อความแน่ใจ

“ใช่ พอดีคนที่ฉันเลือกไว้ให้ทำหน้าที่ช่วยคุณชายใหญ่ถือกระทรวงไม่สบาย เธอรับหน้าที่แทนก็แล้วกันนะ” ผู้จัดการสาวใหญ่บอกความต้องการแก่อีกฝ่ายอย่างไม่อ้อมค้อม เพราะตอนนี้เธอมองไม่เห็นใครที่จะเหมาะสมเท่าพนักงานสาวคนนี้อีกแล้ว

“ผู้จัดการจะให้มะลิช่วยคุณชายใหญ่ถือกระทรวงลอยน้ำหรือคะ”

คนถูกเลือกย่อนถามเสียงสูง รู้สึกตกใจมากกว่าจะได้ใจที่ได้รับเลือกให้ทำหน้าที่นั้น

“ถูกต้อง เดี่ยวเธอไปยืนใกล้ๆ กับโต๊ะที่วางกระทรวงเลยนะ อีกไม่ถึงสิบนาทีคุณชายใหญ่ก็จะลงมาแล้ว ฉันจะไปรอต้อนรับท่านก่อนละ”

กำชับเสร็จก็ผละจากไปอย่างรวดเร็ว ปล่อยให้คนถูกเลือกมองตามหลังด้วยสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“ผู้จัดการสั่งให้มะลิไปช่วยเจ้าของโรงแรมถือกระทรวง มะลิฟังผิดไปหรือเปล่าคะพี่สวย” มะลิร้อยหันไปถามสาวรุ่นพี่อย่างจะให้แน่ใจว่าได้ยินเมื่อครู่นี้คือความจริง ภายใต้งานมีพนักงานสาวสวยเดินไปเดินมาชวักไขว่ แต่ทำไมผู้จัดการถึงได้ยึดเยียดหน้าที่นั้นให้เธอโดยไม่ถามความสมัครใจสักคำ หรืออีกฝ่ายเหมารวมว่าเธอก็คือหนึ่งในสาวจำนวนมากที่อยู่ใกล้ชิดกับเจ้าของโรงแรม

“ไม่ผิดหรอกมะลิ ดีใจด้วยนะที่จะได้เห็นคุณชายใหญ่ใกล้ๆ แถมยังได้ลอยกระทรวงร่วมกับท่านอีก โรแมนติกเป็นบ้า พี่อิจฉาเธอมากเลยมะลิ”

“เออ...มะลิไม่ได้ลอยกระทงร่วมกับคูรักนะคะ มันจะโรแมนติคไปดั่งเง” มะลิร้อยแย่งขึ้นมาด้วยสีหน้าพะอืดพะอม เธอเห็นสาวรุ่นพี่กระทือหรือวันที่จะได้พบเจ้าของโรงแรมจึงลองเสนอน้ำที่นั่นให้อีกฝ่ายรับผิดชอบแทน “มะลิดคิดว่าตัวเองคงจะไม่เหมาะกับงานนี้ พี่สวยไปแทนมะลิดีไหมคะ”

“ขึ้นให้พี่ไปแทนก็เป็นเรื่องนะสิ” สวยเองก็อยากจะทำหน้าที่นั้นเช่นกัน ทว่ารูปร่างหน้าตาของเธอกลับไม่เอื้ออำนวย

“ทำไมล่ะคะ” มะลิร้อยเกิดความสงสัย

“ก็เพราะว่ารูปร่างหน้าตาของพี่ไม่ผ่านนะสิคะ แล้วสาเหตุที่ผู้จัดการเลือกมะลิก็เพราะว่าคือนี่มะลิสวยสะดุดตากว่าใครๆ เหมาะสมที่จะทำหน้าที่นั้นมากที่สุดแล้วค่ะ พี่ว่าเราไปยื่นใกล้ๆ กระทงดีกว่า คนเริ่มมากขึ้นเยอะแล้ว”

ว่าแล้วก็จูงมือพนักงานสาวรุ่นน้องมุ่งหน้าไปยังกระทงขนาดใหญ่ที่ทางโรงแรมจัดเตรียมไว้ให้ประธานกรรมการบริหารหนุ่มเจ้าของโรงแรมเซอร์ริงตัน ท่ามกลางสายตาทลายลึบคู่ที่มองมาอย่างสนใจ

มะลิร้อยถอนหายใจอย่างเบื่อหน่ายเมื่อภารกิจที่ตั้งใจไว้เป็นอันต้องพับเก็บไปโดยปริยาย เพราะตราใบไม้ที่ยังลอยกระทงไม่เสร็จ เธอก็ปลิกตัวไปไหนไม่ได้ ไม่มีประโยชน์เลยที่มาร่วมงานในคืนนี้

6 ลีงฮือฮาของแขกและพนักงานโรงแรมดังขึ้นราวกับนัด เมื่อประธานกรรมการบริหารหนุ่มทายาทคนโตของตระกูลเซอร์ริงตันในชุดสูทสากลสีเข้มภูมิฐานปรากฏตัวขึ้นแต่ไกล และกำลังมุ่งหน้ามายังจุดที่ใช้จัดงาน โดยมีคนสนิทรูปร่างสูงใหญ่ไล่เลี่ยกัน ใบหน้าคมสันแบบชาวตะวันตกเดินประกบทั้งสองข้าง เป็นภาพที่ทำให้สาวน้อยสาวใหญ่ต่างก็รู้สึกกระชุ่มกระชวยหัวใจตามๆ กัน และรอดต้อนรับด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส พร้อมกันนั้นก็หยิบโทรศัพท์มือถือถือรุ่นทันสมัยเตรียม

เอาไว้เสร็จสรรพ

ฉอนลอบถอนใจเมื่อเห็นความพลุกพล่านตรงหน้า นึกอยากจะหันหลังกลับขึ้นห้องพักเสียเดี๋ยวนั้น แต่เพราะหลุดปากตอบรับคำเชิญไปแล้ว จึงยอมฝืนใจทำในสิ่งที่ตรงข้ามกับความต้องการ

“สวัสดีค่ะคุณชายใหญ่ ขอบคุณที่ให้เกียรติมาร่วมงานลอยกระทงประจำปีนี้ค่ะ” ผู้จัดการสาวที่ยืนรอต้อนรับเจ้านายสุดหล่ออยู่แล้วค้อมศีรษะและเอ่ยกับผู้มาใหม่อย่างอ่อนน้อมถ่อมตน

“ยินดีครับ แต่ผมอยู่นานไม่ได้” ฉอน สิริภาพ เซอร์ริงตัน กล่าวกับสาวใหญ่ที่คนสนิทกระซิบบอกก่อนหน้านี้ว่าเธอคือผู้จัดการโรงแรมสาขานี้ด้วยวาจาและสีหน้านิ่งสงบ

“อยู่ไม่นานก็ไม่ใช่ไรอะ แค่คุณชายใหญ่ให้เกียรติลงมาเป็นตัวแทนลอยกระทงของโรงแรม พวกเราทุกคนก็ดีใจเป็นอย่างมากแล้วค่ะ”

ผู้จัดการสาวกล่าวอย่างเกรงใจ เพราะการที่ประธานกรรมการบริหารหนุ่มยอมรับคำเชิญในครั้งนี้เป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมายของทุกคนมาก เพราะต่างก็ทราบกิตติศัพท์ของคุณชายใหญ่แห่งเซอร์ริงตันกันเป็นอย่างดี

“ไหนล่ะครับ กระทงที่ผมจะต้องนำไปลอยน้ำ” คนไม่ชอบความพลุกพล่านเอ่ยถามเสียงเรียบ

“เชิญทางนี้ค่ะคุณชายใหญ่”

ผู้ดูแลรับผิดชอบงานเชื้อเชิญอย่างสุภาพ พลางเดินนำนายหนุ่มไปยังโต๊ะที่มีกระทงวางอยู่อย่างไม่ให้เสียเวลา

“คุณชายใหญ่มาแล้วมะลิ คราวนี้เชื่อหรือยังว่าท่านหล่อขนาดไหน”

สวຍกระซิบบอกสาวรุ่นน้องอย่างตื่นเต้น จากนั้นก็ขยับไปยืนรวมกับกลุ่มพนักงาน ปล่อยให้คนที่จะต้องทำหน้าที่ถือกระทงร่วมกับประธานกรรมการบริหารยืนอยู่ข้างๆ กระทงเพียงลำพัง

‘แค่เจ้าของโรงแรมจะลงมาลอยกระทง ไม่รู้จะตื่นเต้นอะไรกันนัก

กัณหา'

มะลิร้อยคิดในใจอย่างเอือมระอากับท่าทางของพนักงานสาวทั้งหลาย พลางเบนสายตาไปยังทิศที่สายตาทุกคู่กำลังจับจ้อง เพื่อจะพิสูจน์ให้เห็นกับตาว่าเขาคนนั้นจะหล่อเหลาลักปานใด แต่แล้วสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาก็ทำเอาหญิงสาวที่ไม่เคยเอ่ยชมชายใ้ได้ว่าหล่อนอกจากพ่อของตัวเองก็ถึงกับนิ่งอึ้งตะลึงงัน เธอกระจ่างใจในทันทีว่าทำไมสาวๆ ถึงได้คลั่งไคล้ไหลหลงผู้ชายคนนี้นัก ยอมรับว่าเขาหล่อเหลาหาที่ติไม่ได้จริงๆ แต่บางสิ่งในดวงตาสีน้ำตาลทองคำนั้นก็กลับทำให้เธอหวาดหวั่นอยู่ลิ้ๆ และนี่ก็ไปถึงยูักษ์ในฝันขึ้นมาทันใด

“มองพอหรือยังคุณผู้หญิง”

น้ำเสียงนุ่มทุ่มแต่แฝงไว้ด้วยความเย็นชาที่ดังมาจากเจ้าของร่างสูงใหญ่ทำให้มะลิร้อยสะดุ้งเล็กน้อย และหลุดจากภวังค์ความคิดในทันที

“ขอโทษที่เสียมารยาทค่ะ” เมื่อได้สติก็รีบกล่าวขอโทษ

“ผมจะนำกระถงไปลอยน้ำ คุณมีหน้าที่ช่วยถือกระถงใส่ใหม่”

ฉอนถามหญิงสาวในชุดไทยที่ยืนอยู่ข้างๆ กระถงที่เขาจะต้องนำไปลอยน้ำด้วยสีหน้าไม่บ่งบอกอารมณ์

“ใช่ค่ะ” มะลิร้อยรับคำด้วยสีหน้าปกติ พยายามควบคุมความตื่นเต้นเอาไว้อย่างสุดความสามารถ

“ถ้าฉันก็ทำหน้าที่ของคุณได้เลย” เสียงทุ่มเอ่ยสั่ง จากนั้นก็ยื่นมือทั้งสองข้างไปยังกระถงตรงหน้า เพราะอยากยกไปลอยให้มันเสร็จสิ้นไปเป็นจังหวะเดียวกับที่ฝ่ายหญิงก็จะทำหน้าที่ของตัวเองเช่นกัน จึงทำให้เกิดเหตุการณ์บางอย่างขึ้นโดยไม่ตั้งใจ

“อู๊ย!” มะลิร้อยชักมือกลับโดยอัตโนมัติเมื่อถูกมือใหญ่สัมผัสกับมือของตน ส่งผลให้เธอรู้สึกเหมือนถูกชอร์ตด้วยไฟฟ้า ปฏิกริยานั้นทำให้ฉอนเกิดความไม่พอใจอย่างยิ่ง เพราะไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนแสดงท่าที่รังเกียจตนมาก่อน จึงจ้องเจ้าหล่อนด้วยสายตาดุดัน และสั่ง

ด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“ถ้าคุณไม่พร้อมทำหน้าที่ก็ไปเรียกคนอื่นมาแทน อย่าทำให้ผมต้องเสียเวลา”

“ฉันพร้อมทำหน้าที่ค่ะ เมื่อก็นี่ต้องขอโทษด้วยค่ะ” แม้จะรู้สึกห่มั่นไส้คนวางอำนาจสักแค่ไหน แต่เพื่อไม่ให้ตัวเองถูกไล่ออกจากงานก่อนกำหนด จึงจำต้องสะกดอารมณ์ในส่วนลึกเอาไว้ และบ่นหน้ายิ้มแย้มประหนึ่งว่าภาคภูมิใจกับหน้าที่นี้นักหนา

“ถ้าพร้อมก็ทำหน้าที่ของคุณให้ดี ผมมีเวลาไม่มาก”

“ค่ะ” มะลิร้อยทำได้ดีที่สุดในเพียงตอบรับสั้นๆ จากนั้นก็ทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างระมัดระวังมากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า

ภาพสองหนุ่มสาวที่ช่วยกันประคองกระทงก้าวลงบันไดไปยังแม่น้ำนั้นเป็นภาพที่สวยงามและลงตัวอย่างไม่น่าเชื่อ หลายคนนึกขึ้นชมว่าทั้งสองเหมือนคู่สร้างคู่สมจริงๆ และอีกหลายคนก็เกิดความอิจฉาริษยา จึงมองภาพตรงหน้าด้วยสายตาคดคิด

“อย่าเพิ่งลอยค่ะ” มะลิร้อยทักท้วงเบาๆ เมื่อเจ้าของโรงแรมจะหย่อนกระทงลงน้ำทันทีที่ทั้งสองย่อตัวลงนั่งยองๆ

“ทำไม” คำได้รูปของฉอนขมวดเข้าหากันจนเป็นปมขณะปรายตามองคนข้างๆ พลางคิดในใจว่าแม่คุณช่างปัญหาเยอะเสียจริง

“ก่อนลอยกระทงเราจะต้องขอขมาพระแม่คงคาที่ได้ใช้น้ำ ได้ดื่มน้ำ รวมถึงการทิ้งสิ่งปฏิกูลต่างๆ ลงในแม่น้ำก่อนค่ะ” มะลิร้อยอธิบายให้ชายหนุ่มฟังคร่าวๆ แต่เมื่อเห็นสายตาของอีกฝ่ายเปล่งประกายวาววับราวกับจะเตือนเธอกลายเป็นว่าอย่าเรื่องมาก หญิงสาวจึงรู้ว่าไม่ควรแนะนำอะไรแก่ผู้ชายคนนี้ เพราะความหวังดีผิดที่ผิดทางและผิดคนมันอาจจะทำให้เธอเดือดร้อนก็เป็นได้

“เอ่อ...ถ้าคุณไม่เคยทำก็ไม่เป็นไรค่ะ แต่ฉันขอเวลานอกหนึ่งนาทีนะคะ” กล่าวจบก็รีบหลับตาพร้อมกับอธิษฐานตามที่ตั้งใจโดยไม่รอฟัง

คำอนุญาต เพราะเวลาเพียงหนึ่งนาทีคงจะไม่ทำให้คนมีอำนาจเสียหายอะไร

ฉอนปรายตามองสาวไทยที่ทางโรงแรมเลือกมาทำหน้าที่ถือกระถางร่วมกับตนอย่างไม่ลืมหูลืมตา แต่เมื่อได้เห็นเสื้อยหน้าต่อนอีกฝ่ายกลับตาก็เผลอมองอย่างพิจารณาเป็นครั้งแรก ผู้หญิงคนนี้ไม่ได้สวยสะกดตาเหมือนสาวๆ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเขา แต่เมื่อมองอย่างเพ่งพิศจะรู้ว่าหล่อจนสวยและมีเสน่ห์น่าค้นหาไม่เบาทีเดียว

“เสร็จเรียบร้อยแล้วค่ะ จะลดยกระถางกันหรือยังค่ะ” มะลิร้อยหันไปรายงานประธานกรรมการบริหารหนุ่มแห่งเซอร์ริงตัน ทำเอาคนที่ลอบมองอยู่ตึงสายตากลับแทบไม่ทัน

“อืม...” ฉอนพยักหน้าเบาๆ เป็นเชิงตอบรับ จากนั้นทั้งสองก็ช่วยกันประคองกระถางที่ตกแต่งอย่างสวยงามวางลงบนผืนน้ำอย่างระมัดระวัง

เมื่อกระถางลอยห่างจากฝั่งพอสมควรแล้ว ประธานกรรมการบริหารหนุ่มของเซอร์ริงตันก็ขยับลุกขึ้นยืนเต็มความสูง ตั้งใจจะเดินกลับเข้าโรงแรมทันที เพราะภารกิจที่เผลอรับปากไว้เสร็จสิ้นลงแล้ว ไม่สนใจฝ่ายหญิงที่ยังคงนั่งอยู่ในท่าเดิมเหมือนจะกำลังลุ้นว่ากระถางที่แสนสวยนั้นจะลอยไปไกลแค่ไหน จังหวะนั้นคนอื่นที่มีกระถางอยู่ในมือต่างก็ทยอยลงมอลอยกัน

“ขอบคุณมากค่ะคุณชายใหญ่ ถ้ามีอะไรผิดพลาดและทำให้คุณชายไม่พอใจ ฉันในฐานะผู้รับผิดชอบการจัดงานต้องขออภัยด้วยนะคะ”

ผู้จัดการสาวซึ่งยืนคอยสังเกตการณ์และดูแลความสะอาดอยู่ใกล้ๆ รีบเดินเข้ามาขอบคุณเจ้าของโรงแรมด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส

“ไม่เป็นไรครับ ผมขอตัวกลับเข้าโรงแรมก่อน”

“เชิญตามสบายค่ะ” ผู้จัดการสาวค้อมศีรษะให้เจ้านายหนุ่มอย่างนอบน้อม

หากแต่ผอนยังไม่ทันจะก้าวขาไปข้างหน้าก็เกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน
ขึ้นเสียก่อน

ตุ้ม! กรืด!

“คนตกน้ำคะ ช่วยด้วยคะ คนตกน้ำ!”

เสียงกรีดร้องด้วยความตกใจของเหล่าสุภาพสตรีทั้งหลายที่เห็น
เหตุการณ์ทำให้เจ้าของร่างสูงใหญ่และสองคนสนิทหันไปมองทางด้านหลัง
อย่างพร้อมเพรียงกัน พบหญิงสาวคนหนึ่งกำลังแหวกว่ายเพื่อไม่ให้
ตัวเองจมน้ำ และพยายามว่ายเข้าหาฝั่ง แต่ดูเหมือนชุดที่เธอสวมใส่จะ
ไม่เอื้อต่อการเคลื่อนไหว จึงทำให้เธอกำลังจะจมน้ำอยู่รอมร่อ

ตุ้ม!!!

หนึ่งในสามชายร่างใหญ่พุ่งตัวลงไปในน้ำ ท่ามกลางสายตาลุ้นระทึก
ของผู้คนนับร้อยชีวิตที่ยืนมองเหตุการณ์อยู่ ไม่นานต่อจากนั้นเขาก็รีบ
พาผู้เคราะห์ร้ายกลับขึ้นฝั่งด้วยความช่วยเหลือของชายอีกสองคน

“ผู้หญิงที่ช่วยคุณชายใหญ่ถือกระทรงเมื่อคืนนี้ครับ” คริสเอ่ยออกมา
เมื่อเห็นใบหน้าของผู้เคราะห์ร้ายที่ตอนนี้กำลังนอนนิ่งอยู่บนตักเจ้านาย
ของตน ซึ่งคนที่ลงไปช่วยขึ้นมาย่อมจำได้ แม้ว่าตอนนี้สภาพของเธอ
จะดูแย่กว่าก่อนหน้านี้อีกก็ตาม

“คุณ...คุณเป็นยังไงบ้าง” ผอนเอ่ยเรียกหญิงสาวพร้อมกับเขย่าร่าง
ของเธอเบาๆ

สาวผู้เคราะห์ร้ายได้ยินทุกถ้อยคำที่ชายหนุ่มสนทนากัน และได้ยิน
เสียงซุบซิบของพวกที่นำจะเป็นไทยมุงลอยเข้าหูอย่างไม่ขาดสาย แต่เธอ
ไม่สามารถยอมรับความอับอายที่เกิดขึ้นจากความไม่ระวังของตนจน
พลัดตกลงไปในน้ำได้ จึงจำเป็นต้องแก่งมดสติเพื่อเอาตัวรอดไปจาก
สถานการณ์นี้

“สงสัยเธอจะหมดสตินะครับคุณชายใหญ่ พาขึ้นไปบนห้องแล้ว
เรียกหมอมาดูอาการดีไหมครับ” ทีมสันนิษฐานและเสนออย่างหวังดี

“อืม...” ผมนรับคำในลำคอเบาๆ ขณะเดียวกันก็นึกสงสัยว่า คนตัวบางหมดสติไปได้อย่างไร เพราะเขามั่นใจว่าเธอไม่ได้จมน้ำ อีกทั้งยังว่ายน้ำอยู่เพียงไม่นานเท่านั้น ไม่น่าจะถึงกับเป็นลมหมดสติ แต่เพราะเธออยากจะออกไปจากบริเวณนี้โดยไว จึงเก็บความสงสัยนั้นเอาไว้ก่อน

“ผมช่วยอุ้มเธอไปนะครับ” คริสซันอาสาอย่างรู้หน้าที่ เพราะแค่ปล่อยให้หายหนุ่มกระโดดลงไปช่วยหญิงสาวขึ้นมาจากน้ำก่อนหน้านั้น เขากับทีมก็บกพร่องต่อหน้าที่เป็นอย่างมากแล้ว จึงอยากจะทำอะไรเพื่อชดเชยความบกพร่องนั้นบ้าง

“ไม่ต้อง ไหนๆ ฉันก็เปียกทั้งตัวแล้ว ฉันจะอุ้มขึ้นไปเอง” ผมอนปฏิเสธเสียงขมึ้ม ก่อนจะซ้อนอุ้มคนตัวเล็กที่เปียกโชกไปทั้งตัวขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนของตน จากนั้นก็สาวเท้าพาเจ้าหล่อนเดินกลับไปโรงแรมอย่างไม่รอช้าท่ามกลางสายตาดูบรอยดูหนึ่ง ในจำนวนนั้นก็คือผู้จัดการสาวที่มองตามหลังเจ้าของโรงแรมไปด้วยสายตากังวล

“เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นจนได้ คุณชายใหญ่จะเรียกฉันไปต่อว่าหรือเปล่าเนี่ย” ผู้จัดการสาวพึมพำกับตัวเองอย่างไม่สบายใจ แต่กระนั้นก็พยายามแก้สถานการณ์ให้กลับคืนมาอีกครั้ง แม้ว่ามันอาจจะไม่คึกคักเหมือนก่อนหน้านี้อีกก็ตาม

“ไม่มีอะไรแล้วนะคะ เชิญทุกท่านสนุกกับเทศกาลลอยกระทงกันต่อเลยคะ” เธอกล่าวกับแขกชาวต่างชาติด้วยภาษาอังกฤษ และสะกิดพนักงานที่แต่งชุดไทยให้ช่วยกันเทกแคร์ ซึ่งทุกคนก็ให้ความร่วมมือกันเป็นอย่างดี

มะลิร้อยไม่กล้าแม้แต่จะลืมตาขึ้นมองว่าขณะนี้เจ้าของโรงแรมพาเธอเดินมาถึงจุดไหน แต่อาศัยฟังจากเสียงรอบข้าง ซึ่งก็เริ่มเบาลงเรื่อยๆ ตามระยะทางที่เดินห่างออกมา และเมื่อได้ยินเพียงเสียงฝีเท้าหนักแน่นมั่นคงของคนที่อยู่รวมถึงผู้ติดตามทั้งสองก็ค่อยๆ ลืมตา

ขึ้นมองพร้อมก้มดินเล็กน้อยเพื่อให้อีกฝ่ายรับรู้ว่าเขาารู้สึกตัวแล้ว

“พื้นแล้วหรือ” ฉอนเอ่ยถามโดยไม่มองหน้า ขณะที่เขาก็ยังคงย่ำไปข้างหน้าไม่หยุด

“ค่ะ ฉันไม่เป็นอะไรแล้ว ขอขอบคุณที่ช่วยเหลือค่ะ” มะลิร้อยตอบเสียงเบาและกล่าวขอบคุณคนที่อุ้มตนอยู่อย่างรู้มารยาท

“แน่ใจหรือว่าไม่เป็นอะไร”

ฉอนหยุดฝีเท้าเมื่อเดินมาถึงจุดที่ผู้คนไม่พลุกพล่าน ก่อนจะก้มหน้าลงไปถามคนในอ้อมแขนของตนเสียงขริมพ้อๆ กับสีหน้า ทำเอาคนที่แก้มหงายตลิดลอบกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ ภาวนาในใจว่าอย่าให้เขารู้ว่าเขาแก้มหงายตลิดเพื่อหนีความอับอาย

“แน่ใจค่ะ” หญิงสาวยืนยันแต่ไม่ยอมมองสบตากับอีกฝ่าย ด้วยกลัวว่าเขาจะจับได้ว่าเธอหลอกหลวง

“ปล่อยฉันลงนะคะคุณชายใหญ่ ฉันไม่เป็นอะไรแล้วจริงๆ ค่ะ”

ฉอนปล่อยร่างบางให้เป็นอิสระตามคำขอนั้น ดวงตาคมกล้าหรีแคบลงขณะจ้องมองคนตัวบางที่มีสภาพแทบไม่ต่างจากลูกหมาตกน้ำ

มะลิร้อยเห็นสภาพเจ้าของโรงแรมเต็มตาก็รู้สึกผิดที่เป็นต้นเหตุทำให้เขาตกอยู่ในสภาพนี้ แต่แม่จะเปียกไปทั้งตัวเขาก็ยังดูดีได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“ฉันขอโทษที่ทำให้คุณเดือดร้อน และขอบคุณที่ช่วยเหลือฉันขึ้นมาจากน้ำและอุ้มมาถึงที่นี่ค่ะ ขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะคะ”

เธอรีบตัดบทก่อนจะถูกเจ้าของโรงแรมจับได้ หญิงสาวถลกชายผ้าถุงขึ้นแล้วห่มุนตัวเดินจากไปโดยไม่รอฟังคำทักท้วงจากใคร

“เดี๋ยวก่อนสิ”

เสียงเรียกทรงพลังที่ดังไล่ตามหลังมานั้นไม่อาจหยุดยั้งความตั้งใจของมะลิร้อยแม้แต่นิด เธอคิดอย่างเดียวว่าจะต้องหนีความอับอายไปตั้งหลักก่อน อีกทั้งตอนนี้สภาพของเธอก็ดูไม่ได้ สิ่งเดียวที่ควรทำก็คือ

รีบไปเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วกลับบ้านให้เร็วที่สุด

“บ้าชะมัด!” คุณชายใหญ่แห่งเซอร์ริงตันสบถออกมาอย่างหัวเสีย ก่อนจะหันหลังกลับไปไล่เบียดกับสองคนสนิทที่ยืนมองเหตุการณ์อยู่ทางด้านหลังของตน

“ยอมรับมาเดี๋ยวนี้ว่าใครบังอาจผลักฉันลงไปในน้ำ” ฉอนคั่นเสียงถามลูกน้องคนสนิทของเขาสีหน้าดูตื่นเอาเรื่อง ทั้งนี้ก็เพราะว่าเขาไม่ได้สมัครใจกระโดดลงไปช่วยเหยื่อที่ตกน้ำ แต่ถูกคนที่อยู่ด้านหลังผลักลงไป และการที่จะทำให้คนรูปร่างสูงใหญ่แบบตนตกลงไปในน้ำได้ก็ต้องมีรูปร่างใกล้เคียงกัน ซึ่งคนที่ยืนอยู่กับเขาในตอนนั้นก็คือคริสกับทิม ดังนั้นจะต้องเป็นใครคนใดคนหนึ่งในสองคนนี้อย่างแน่นอน!

“ผลักลงน้ำ?” สองคนสนิทรำพึงออกมาอย่างพร้อมเพรียงกัน และหันมองหน้ากันโดยไม่ได้นัดหมาย สีหน้าของทั้งสองเต็มไปด้วยความประหลาดใจยิ่ง เพราะมั่นใจว่าไม่ได้ทำในสิ่งที่ผู้เป็นเจ้าของปรับปรัว่าอย่างแน่นอน

“ผมไม่ได้ทำครับ” คริสยืนยันความบริสุทธิ์ใจ

“ผมก็เหมือนกันครับ” ทิมกล่าวด้วยวาจาหนักแน่นจริงจัง

“ถ้าไม่ใช่นายสองคนแล้วใครทำ”

ฉอนรู้ว่าสองคนสนิทไม่ได้โกหก แต่ใครกันล่ะที่ผลักเขาตกน้ำโดยไม่ทันตั้งตัว ทำให้เขากลายเป็นสุภาพบุรุษในสายตาคอนนอร์โดยไม่ได้ตั้งใจ

“ไม่ทราบครับ” สองหนุ่มผู้ช่วยมือฉมังพร้อมใจกันตอบผู้เป็นเจ้าของ

“อย่าให้ฉันรู้ว่าเป็นใคร” คุณชายใหญ่แห่งเซอร์ริงตันกัดกรามกรอด แม้สองคนนี้จะไม่เคยโกหกเขามาก่อน แต่ก็เชื่อว่าจะไม่โกหกตลอดไป แต่เวลานี้เขาไม่พร้อมที่จะค้นเอาคำตอบ จึงหมุนตัวเดินตรงไปยังลิฟต์ผู้บริหารด้วยสีหน้าถมึงทึง

“นายทำหรือเปล่าคริส” ทิมเอ่ยถามเพื่อนร่วมงานทันทีที่คล้อยหลัง
ผู้เป็นเจ้านาย

“ใครจะกล้าวะ” คริสปฏิเสธทันที

“ถ้าอย่างนั้นเราสองคนก็เข้าใจผิดอย่างมหันต์” ทิมเอะใจและสงสัย
ตั้งแต่เห็นเจ้านายกระโดดลงไปแม่น้ำ เพราะมันไม่ใช่วิสัยของ
ฌอน ลีรภาพ เซอร์ริงตัน คุณชายใหญ่ผู้ไม่เคยเห็นใครอยู่ในสายตานอกจาก
คนในครอบครัว

“ใช่ ฉันกำลังชื่นชมคุณชายใหญ่ว่าเปลี่ยนไปในทางที่ดี แต่ได้ยืน
แบบนี้แล้วคงไม่ใช่ ว่าแต่นายคิดว่าใครทำ ในเมื่อตรงนั้นก็ไม่มีใคร
นอกจากเราสองคน ส่วนผู้จัดการไม่กล้าแน่ๆ” คริสถามอย่างสงสัย

“ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน มันอาจจะเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ เหนือ
ความคาดหมาย และอาจจะเป็นเรื่องที่เราหาข้อพิสูจน์ไม่ได้”

หนุ่มลูกครึ่งไทย-อังกฤษว่า

“นายคิดแบบนี้หรือทิม” คริสทำหน้าที่เหมือนไม่เชื่อถือเท่าไร

“ของแบบนี้ไม่เชื่อก็อย่าลบลู่ ในเมื่อเราไม่รู้ว่าใครทำก็ต้อง
สันนิษฐานไว้ก่อน ดีไม่ดีคุณชายใหญ่อาจจะกระโดดลงไปเองก็ได้ แต่
เกรงว่าภาพลักษณ์ที่สร้างมาจะเสียก็เลยไม่ยอมรับ” ทิมสันนิษฐานไปตาม
รูปการณ์

“อืม...ก็น่าคิดนะ” คริสเห็นด้วยกับเหตุผลหลัง แต่เหตุผลแรก
เขาก็ไม่คิดที่จะลบลู่

“ไปพักผ่อนเอาแรงกันดีกว่า”

ทิมตัดจบด้วยการเอ่ยชวนเพื่อนร่วมงานกลับห้องพัก ซึ่งอีกฝ่าย
ก็ไม่ได้ทักท้วงแต่อย่างใด จึงพากันกลับห้องพักรูซึ่งอยู่คนละชั้นกับ
ผู้เป็นเจ้านายทันที

“บ้าชะมัด!” ฌอนสบถออกมาอย่างหงุดหงิดใจขณะพา

ร่างสูงใหญ่เข้าไปหยุดยืนในห้องน้ำ จากนั้นก็ถอดเสื้อผ้าราคาแพงที่เปียก และเประอะเปื้อนออกจากกายด้วยความไม่โทโกรธา เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้นี้ทำให้ภาพลักษณ์ของเขาอาจจะดูดีในสายตาของคนที่ไม่พบเห็น แต่มันจะเป็นเรื่องตลกทันทีที่สื่อร้ายอีกสี่ตัวของเซอร์ริงตันได้รับรู้ข่าวสารนี้

‘คุณชายใหญ่แห่งเซอร์ริงตันกระโดดลงน้ำเพื่อช่วยสาวไทยเคราะห์ร้ายในคืนลอยกระทง’

‘เฮียเราที่โรแมนติกเป็นเหมือนกันเฮะ มีอารมณ์สุนทรีย์ไปว้ายน้ำในสระสาธารณะท่ามกลางสายตาประสาชี่ ช่างเป็นปรากฏการณ์ที่เหลือเชื่อมาก’ ออกัสท์จะต้องล้อเลียนอย่างไม่ต้องสงสัย

‘ลีนคิด’ เซตท์จะต้องทำหน้าที่ปลงสังเวชกับเหตุการณ์ที่ได้รับรู้

‘ป่าเนี่ยนะลงทุนโดดลงแม่น้ำทั้งที่ใส่สูทเพื่อช่วยคนตกน้ำ ถ้าอย่างนั้นอีกหน่อยคงจะมีหิมะตกที่ประเทศไทย’ จาค็อบจะต้องหัวเราะท้องแข็งและมองเขาเหมือนตัวประหลาดแน่ๆ

‘สงสัยป่าเราจะเมาค้ำ’ เซิร์ทจะต้องระเบิดเสียงหัวเราะกับวีรกรรมครั้งนี้ของพี่ชายใหญ่

ฉอนนึกถึงสี่หน้าท่าทางของน้องชายแต่ละคนก็เกิดอาการรับไม่ได้ เพราะภาพลักษณ์เคร่งขรึมเย็นชาของเขาจะถูกลบออกไปจากความทรงจำของสื่อร้ายทั้งสี่ และเรื่องราวที่เกิดขึ้นในคืนนี้ก็เข้าไปฝังอยู่ในความทรงจำ และอาจจะมีการนำมาล้อเลียนเมื่อมีโอกาส ฉะนั้นเขาจะปล่อยให้เรื่องนี้ไปถึงหูน้องชายทั้งสี่ไม่ได้เด็ดขาด

ร่างหนาคว้าผ้าขนหนูมาพันกายท่อนล่างอย่างว่องไว จากนั้นก็เดินกลับออกไปจากห้องน้ำ หยิบเครื่องมือสื่อสารประสิทธิภาพสูงขึ้นมาแล้วติดต่อไปหาคนสนิททันที

“ครับคุณชายใหญ่” เสียงของทิมดังมาตามสาย

“ลงไปเก็บกวาดเรื่องน่าอายของฉันทให้เรียบร้อย อย่าให้เป็นข่าว

ที่ลำคัมมูอย่าให้ถึงหูคุณชายทั้งสี่ เข้าใจไหม” ฉอนออกคำสั่งเสียงเข้ม

“เข้าใจครับคุณชายใหญ่”

“ถ้าเข้าใจก็รีบไปจัดการซะ อย่าให้ฉันเห็นขำว้นนั้นตามลือเด็ดขาด”

ทายาทคนโตของตระกูลกำชับ

“ครับ” คนปลายสายรับคำหนักแน่น

ฉอนวางสายทันทีที่คนสนิทรับคำ ก่อนจะโยนโทรศัพท์ราคาแพงลงบนที่นอนอย่างไม่ใส่ใจ หมุนกายเดินกลับไปห้องน้ำ สีหน้ายังคงไม่คลายจากความหงุดหงิด นึกโทษตัวเองว่าไม่น่าตกปากรับคำ และโทษความซุ่มซ่ามของแม่สาวไทยคนนั้น และให้ประหลาดใจเหลือคณากับอะไรบางอย่างที่ทั้งดลใจและผลักดันให้เขาพุ่งตัวลงไป

เมื่อคืนวานมะลิร้อยกลับถึงบ้านด้วยสภาพที่ย่ำแย่มาก โชคดีที่ยายมาลัยและทิตยาพักผ่อนกันหมดแล้ว ไม่อย่างนั้นเธอจะต้องตอบคำถามของผู้เป็นยายอย่างไม่ต้องสงสัย และโชคดีอีกอย่างก็คือว่า วันนี้เธอไม่ต้องไปทำงานเนื่องจากเป็นวันหยุดพักผ่อน

มะลิร้อยตั้งใจจะไปหาเอี่ยมจันทร์ในช่วงสายเพื่อบอกเล่าความอับอายให้เพื่อนฟัง แต่เมื่อใกล้ถึงเวลาเดินทาง เพื่อนสนิทของยายมาลัยและหลานชายก็ได้มาแวะเยี่ยมเยียนที่บ้าน ทำให้แผนการนั้นต้องล้มเลิกไปโดยปริยาย เพราะแขกที่มาในวันนี้ค่อนข้างที่จะสนิทสนมกัน ที่สำคัญผู้อาวุโสทั้งสองท่านก็กำลังหาทางให้หลานสาวและหลานชายลงเอยกันอีกด้วย

ขณะที่ผู้อาวุโสทั้งสองท่านกำลังนั่งสนทนากันในห้องรับแขก สองหนุ่มสาวก็แยกออกมานั่งคุยกันที่ม้านั่งหน้าบ้าน

“ยายมาลัยบอกพี่ว่ามะลิไปทำงานที่โรงแรมชื่อดังในตำแหน่งพนักงานทำความสะอาด”

ภาค นักรู้กิจหนุ่มวัยสามสิบปีเปิดประเด็นนี้ขึ้นมาหลังจากที่

สนทนากันได้ครู่ใหญ่ๆ

“คะ” มะลิร้อยรับคำสั่งๆ เพราะไม่อยากพูดถึงงานใหม่ ไม่อยากถูกซักไซ้ แต่ดูเหมือนฝ่ายชายจะไม่ปล่อยผ่านไปง่ายๆ ด้วยรู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่งที่หญิงสาวทำในสิ่งที่เขาไม่เคยคาดคิดมาก่อน

“ทำไมถึงสมัครตำแหน่งนั้น มันไม่เหมาะสมกับความรู้ที่มะลิเรียนมาเลยนะ” ภาคถามอย่างสงสัยใคร่รู้

“มะลิก็แค่อยากจะทำประสบการณ์เท่านั้นแหละคะ ไม่ได้ทำจริงๆ จังๆ อีกไม่นานก็ลาออก” มะลิร้อยให้เหตุผล

“หาประสบการณ์ด้วยการไปเป็นพนักงานทำความสะอาด มันไม่เข้าท่าเลยนะมะลิ” ฝ่ายชายส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วยกับอาชีพที่ฝ่ายหญิงเลือกทำ ณ ปัจจุบันนี้

“ไม่เข้าท่าตรงไหนคะ ในเมื่อมันก็เป็นอาชีพที่สุจริตเหมือนกัน”

เธอแย้งทันควัน

“เรื่องนั้นพี่ไม่เถียงหรอกครับ แต่ความรู้ขนาดมะลิน่าจะหาตำแหน่งที่มันดีกว่านี้สักหน่อย”

“ตำแหน่งที่ดีกว่านี้มะลิสมัครไว้ที่บริษัทอื่นแล้วคะ ระหว่างรอเขาเรียกตัวไปสัมภาษณ์ก็เลยหาอะไรที่มันแปลกใหม่ทำ ชีวิตจะได้มีสีสันไปคะ”

“โอเคครับ ในเมื่อมะลียากจะทำประสบการณ์ก็ไม่เป็นไร พี่แค่เป็นห่วงกลัวมะลิจะลำบากเท่านั้น ว่าแต่เมื่อไรจะไปทำงานกับพี่สักทีล่ะครับ” ภาคถือโอกาสโน้มหน้าหญิงสาวอีกครั้ง หลังจากชักชวนเธอมาทำงานด้วยกันแล้ว แต่อีกฝ่ายปฏิเสธโดยให้เหตุผลว่าไม่อยากใช้เส้นสายเข้าทำงานในบริษัทของเขา

“รอให้ไม่มีที่ไหนรับมะลิเข้าทำงานก่อนนะคะ มะลิถึงจะไปสมัครทำงานกับพี่ภาค” มะลิร้อยตอบด้วยรอยยิ้มสดใส เธอรู้ว่าภาคหวังดีและมีน้ำใจ แต่เธออยากใช้ความสามารถของตัวเองให้ถึงที่สุดก่อน

“ถึงตอนนั้นก็ไม่ต้องไปทำงานที่บริษัทแล้วละครับ เป็นแม่บ้านให้พี่อย่างเดียวก็น่าพอ” ชายหนุ่มกล่าวที่เล่นทีจริง

“พี่ภาคชอบพูดเล่นอยู่เรื่อยเลยนะคะ” เธอรู้ว่าเขาพูดจริงมากกว่าเล่น แต่ก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

“พี่ไม่ได้พูดเล่นนะ วันนี้คุณย่าของพี่มาพูดกับคุณยายของมะลิ เรื่องของเรา” ฝ่ายชายยืนยันด้วยสีหน้าจริงจังมากขึ้น

“เรื่องของเรา...หมายความว่าพี่ภาคจะยอมให้คุณย่าจับคลุมถุงชนหรือคะ” มะลิร้อยรู้มานานแล้วว่ายายของเธอกับย่าของภาคเคยเกเรกันถึงเรื่องที่จะให้หลานๆ ครองคู่กันในอนาคต

“ถ้าเจ้าสาวคือมะลิ พี่เต็มใจให้ท่านจับครับ” ภาคกล่าวด้วยรอยยิ้มยินดีปริดา ขณะที่ดวงหน้างามตามธรรมชาติของฝ่ายหญิงกลับเต็มไปด้วยความไม่สบายใจ

“แต่มะลิไม่ชอบวิธีการแบบนี้เลยคะ ถึงเราจะรู้จักกันมานาน แต่ความสนิทสนมมันไม่ใช่ความรักนะคะพี่ภาค”

“พี่เข้าใจมะลินะครับ แต่เราทำตามที่พวกท่านต้องการก่อนดีไหม ลองคบๆ กันไปก่อน ท่านทั้งสองจะได้สบายใจ มะลิเองก็ยังไม่ได้คบกับใครไม่ใช่หรือครับ” คนที่มีใจให้ฝ่ายหญิงมานานหว่านล้อมเสียงนุ่ม

“คะ มะลียังอยากใช้ชีวิตโสดอยู่คะ ยังไม่อยากผูกมัดตัวเองกับใคร”

“ถ้ามะลิลำบากใจที่จะคบกับพี่ในฐานะคนรัก พี่จะไปบอกให้ท่านทั้งสองล้มเลิกความตั้งใจเองครับ”

“อย่าเพิ่งบอกเลยคะ มะลิเองก็ไม่อยากทำให้ยายเสียใจเหมือนกัน เอาเป็นว่าเราเล่นละครตบตาท่านทั้งสองดีไหมคะพี่ภาค”

“ยังไงก็ได้ครับ พี่ตามใจมะลิ”

“ถ้าวันหนึ่งตกลงตามนี้นะคะ” มะลิร้อยสรุปด้วยรอยยิ้มผ่อนคลายเป็นเมื่อฝ่ายชายยอมเข้าใจตน

แต่สำหรับภาคแล้ว เขาหวังมากกว่านั้น เขาคิดว่าสักวันจะทำให้
สาวรุ่นน้องคนนี้เปลี่ยนใจมารักชอบเขาอย่างแท้จริง แต่ตอนนี้ก็คงต้อง
ไหลไปตามน้ำก่อน เพื่อความสบายใจของเจ้าหล่อนนั่นเอง

